H2o

Adaugă apă – Vol. 4 – Petrecere în Pijamale

Capitolul 1

În largul oceanului, la mile bune de Coasta de Aur a Australiei, se afla Insula Mako – o insulă misterioasă, cu peisaj neatins de mâna omului. Era împrejmuită de recife de corali, în care sălăşluiau puzderie de rechini. Pantele abrupte erau acoperite de tufe şi arbori, într-un desiş de nepătruns. Îţi lăsa impresia că, în spatele perdelei de verdeaţă, se ascundea o mare taină. Cu toate că dimineaţa era frumoasă, cu cerul senin, stâncile vulcanului care domina peisajul seânălţau întunecate şi reci. În jurul conului său pluteau vălătuci de ceaţă, aruncând umbre ciudate.

Nu departe de toate acestea, pe imensitatea albastră a oceanului, se legăna o barcă. Pe lângă priveliştea impuătoare a insulei, ea părea un firicel de praf rătăcit. Iar în zare nu se mai vedea nici o altă ambarcaţiune.

Lewis McCartney era adâncit în gânduri. Undiţa se legăna pe valuri, sprijinită de marginea bărcii. Băiatul era absorbit de lectura unei cărţi – Culegere de mituri despre creaturile mării, de Dr. Sandra Holmes.

Deodată, ceva se mişcă în apă. Se apropia de Lewis, pe nevăzute.

Băiatul întoarse pagina, fascinat de desenele vechi, care ilustrau monştri marini şi vase antice, „E absolut fantastic!" se gândea el. „Oamenii ştiau despre lucrurile-astea chiar şi în urmă cu sute de ani..."

H2o

Adaugă apă – Vol. 4 – Petrecere în Pijamale

Capitolul 1

În largul oceanului, la mile bune de Coasta de Aur a Australiei, se afla Insula Mako – o insulă misterioasă, cu peisaj neatins de mâna omului. Era împrejmuită de recife de corali, în care sălăşluiau puzderie de rechini. Pantele abrupte erau acoperite de tufe şi arbori, într-un desiş de nepătruns. Îţi lăsa impresia că, în spatele perdelei de verdeaţă, se ascundea o mare taină. Cu toate că dimineaţa era frumoasă, cu cerul senin, stâncile vulcanului care domina peisajul seânălţau întunecate şi reci. În jurul conului său pluteau vălătuci de ceaţă, aruncând umbre ciudate.

Nu departe de toate acestea, pe imensitatea albastră a oceanului, se legăna o barcă. Pe lângă priveliştea impuătoare a insulei, ea părea un firicel de praf rătăcit. Iar în zare nu se mai vedea nici o altă ambarcaţiune.

Lewis McCartney era adâncit în gânduri. Undiţa se legăna pe valuri, sprijinită de marginea bărcii. Băiatul era absorbit de lectura unei cărţi – Culegere de mituri despre creaturile mării, de Dr. Sandra Holmes.

Deodată, ceva se mişcă în apă. Se apropia de Lewis, pe nevăzute.

Băiatul întoarse pagina, fascinat de desenele vechi, care ilustrau monştri marini şi vase antice, „E absolut fantastic!” se gândea el. „Oamenii ştiau despre lucrurile-astea chiar şi în urmă cu sute de ani…”

Făptura care îl urmărea se apropie şi mai mult de barcă, ascunzându-se sub oglinda apei. Veni tot mai aproape. Pentru o clipă, se ridică deasupra apei şi se uită la tânărul din barcă. Nimic nu se clinti, Era o linişte desăvârşită, Apoi, dintr-odată, sună un telefon.

Lewis puse cartea deoparte şi luă mobilul pe care îl aşezase pe bancă, lângă el. Alarmată de sunetul strident, făptura dispăru din nou sub apă. Şi totuşi, nu se depărtă prea mult de barcă.

— Alo, zise Lewis.

Pentru scurt timp, se lăsă din nou liniştea, cât Lewis ascultă ce-i spunea interlocutorul său.

— O secundă, zise el, după care întinse telefonul înspre apă.

— E pentru tine, adăugă. Dintr-odată, ciudata făptură se ivi şi apucă telefonul.

Era o sirenă.

O sirenă tânără şi blondă.

Lewis nici măcar nu clipi – între timp, chiar se obişnuise. Doar era prietena lui, Emma Gilbert. La fel ca Rikki Chadwick şi Cleo Sertori, ea se transforma în sirenă în clipa în care fie şi o picătură de apă ii atingea pielea. La început, după ce aflase secretul fetelor, nu contenea să se zgâiască fascinat la cozile de peşte ale prietenelor sale. Voia să priceapă cum se mişcau sub apă. Cu timpul, se obişnuise însă cu ele. Îşi luă din nou cartea şi continuă să citească.

Lewis se întâlnise cu Emma dis-de-dimineaţă, pe plajă. Fata mergea să înoate. Rikki şi Cleo nu auziseră telefonul, aşa că Emma se bucura să-l întâlnească pe Lewis. El plecase la pescuit. Într-o clipă, se hotărâseră să iasă pe mare împreună. Şi chiar se simţiseră minunat. Emma înotase în jurul bărcii, stropindu-l pe Lewis: coada ei de

sirenă era perfectă pentru asta! Lewis râdea să se prăpădească. Apoi se opriseră lângă Insula Mako, iar Emma se scufundase, ca să exploreze recifele de corali. Între timp, Lewis se adâncise în lectură, aşteptând să se prindă ceva în undită.

Emma luă telefonul cu grijă, ca să nu-l ude.

— Te-ai hotărât la ce oră începe petrecerea diseară? Se auzi vocea lui Cleo în receptor.

Emma oftă. „De câte ori trebuie să-i explic că nu va fi nici o petrecere?" se întrebă ea. Aşa că, pentru a douăzecea oară, îi dădu lui Cleo acelaşi răspuns:

— Nu va fi nici o petrecere!

O picătură de apă ar fi fost de ajuns ca să le transforme în sirene.

— În nici un caz!

Peste tot ar fi roit invitaţi cu paharele pline. Şi toată lumea distratã – riscul era, pur şi simplu, prea mare.

— Emma, dar e vorba de o tradiţie! Ripostă Cleo supărată.

— Ştiu, răspunse Emma calmă. Habar n-am ce-o să fie anul ăsta, după toate câte s-au întâmplat.

Lovi apa cu coada şi se întoarse către I cwis, care nu putea decât să rânjească. „Sper să înţeleagă şi Cleo de ce este atât de periculos", îşi zise Emma. „Cum să dau petrecere şi să ne expunem riscului de a li date în vileag? Mi-ajunge că sunt sirenă nu mai vreau şi alte probleme!"

Dar Cleo tot mai încerca s-o convingă pe Emma. Aceasta o asculta, plictisită. Brusc, Emma ridică din sprâncene speriată.

— Noua ta slujbă? Repetă ea, uitându-se disperată către Lewis. La delfinariu? În parcul de distracţii?

— Cum? Izbucni şi Lewis. De spaimă, cartea îi scăpă din mâini şi căzu pe fundul bărcii. Cei doi prieteni se uitară unul la altul, fără să le vină a crede. Ce naiba era în mintea lui Cleo?

În parcul de distracţii, Cleo tocmai punea nişte peşti într-o găleată, ca să hrănească delfinii. Îşi dădu ochii peste cap în

clipa în care Emma începu să se răstească la ea. Prietena ei se ambala tot mai tare, amintindu-i de toate pericolele la care se expunea ca sirenă, acceptând această slujbă.

— Da, evident că bazinul e plin de apă, Emma, zise Cleo ironic, plină de năduf. Delfinii sunt totuşi animale marine!

Tacticoasă, aranja peştii în găleată, în timp ce asculta dădăceala Emmei. După un timp însă, expresia de pe faţa ei se schimbă – Cleo putea fi foarte încăpăţânată.

— Da, evident că ştiu care e efectul apei asupra mea, zise ea. Dar nu vreau ca asta să-mi distrugă viaţa.

Chiar în acel moment, şefa lui Cleo, doamna Geddes, o zări vorbind la telefon. Se încruntă, încercând să-i atragă atenţia. Dar Cleo era mult prea absorbită de disputa cu Emma, aşa că nici nu băgase de seamă prezenţa şefei.

— Ascultă, Emma! Chiar vreau ca lucrurile să meargă, îşi precizează ea poziţia, cât se poate de clar.

„Nu pot să renunţ la viaţa mea doar din cauza unui… Amănunt”, se gândi ea. „Dintotdeauna mi-am dorit să lucrez în parcul acvatic şi ani de zile am fost pe lista de aşteptare, pentru o slujbă aici. N-o să renunţ la şansa asta!”

— Cleo? O interpelă doamna Geddes.

— Trebuie să-nchid, zise Cleo şi puse telefonul deoparte.

Luă o cască de baie colorată şi o trase pe cap, apoi îşi puse un şorţ impermeabil, mănuşi de cauciuc şi apărători pentru pi- (: ioare. Sub şorţ, mai avea un prosop gros.

— Cleo, e totul în ordine? O întrebă doamna Geddes.

— Sigur! Răspunse Cleo. Din partea mea, putem începe.

Îşi luă găleata cu peşti şi calamari, apoi o urmă pe doamna Geddes spre bazinul delfinilor. Inima îi bătea să-i sară din piept – avea să hrănească, în sfârşit, delfinii! Cleo iubea animalele şi visul ei de-o viaţă era să le fie de folos.

Se opri la marginea bazinului, uitându-se cu drag la cei doi delfini care se apropiau. Nerăbdători, ei scoaseră capetele din apă. Cleo puse găleata jos, lângă ea, şi izbucni în râs, urmărindu-i. „Îmi place la nebunie munca asta”, îi trecu

prin minte. „Sper ca Emma să înţeleagă, la un moment dat, cât de mult înseamnă delfinii pentru mine.”

Începu să arunce peştii în gurile căscate ale delfinilor, în timp ce aceştia făceau tumbe în semn de mulţumire.

Capitolul 2

Între timp, Emma se agăţă de marginea bărcii, uitându-se uluită la telefon. „Cleo mi-a închis telefonul în nas!” îşi zise ea. „Pur şi simplu, mi-a dat papucii!”

— Cleo e uneori incredibil de încăpăţânată, mormăi ea şi-i dădu telefonul lui Lewis.

Lewis nu răspunse. În adâncul sufletului, o admira pe Cleo când o vedea impunându-şi părerea în faţa Emmei. „încetul cu încetul, o să le arate tuturor că e absolut… Fantastică”, îşi zise el. „Doar că nu sunt tocmai convins că slujba de la parcul acvatic i se potriveşte.”

Puse telefonul lângă el, apoi îşi luă din nou cartea cu desene ale sirenelor din vechime. Emma îi aruncă o privire nu tocmai binevoitoare.

— Ia spune, chiar crezi c-o să găseşti ceva care să ne ajute? Întrebă ea, pe un ton ironic.

— Păi, am aflat deja că voi aveţi puteri mai mari decât sirenele obişnuite, îi explică el, cu un zâmbet larg. Ele nu sunt capabile să facă atât de multe lucruri ca voi.

Emma zâmbi flatată, după care se încruntă din nou.

— Există un singur loc unde putem afla de ce suntem sirene, zise ea, arătând spre insula din apropiere.

Insula Mako se înălţa maiestuoasă în faţa lor. Ca de obicei, părea atât de misterioasă şi, totodată, atât de atrăgătoare! Emma păstra vii în minte întâmplările din ziua în care ajunsese pe insulă, împreună cu Rikki şi Cleo – chiar dacă totul se întâmplase cu ceva timp în urmă şi, de atunci, se schimbaseră nenumărate lucruri. „Totuşi, trebuie să aflăm ce s-a petrecut atunci”, îşi zise Emma.

„Cleo riscă atât de mult cu noua ei slujbă! Trebuie să aflăm de ce se întâmplă toate astea, înainte s-o păţească.”

— Acolo s-a întâmplat, zise ea hotărâtă. Acolo vom găsi răspunsul.

— OK, răspunse Lewis docil. Ridic ancora şi…

— Nu, nu tu, Lewis, îl întrerupse Emma, gândindu-se că până acolo ar fi putut să înoate. Eu sunt mai rapidă.

— Eşti sigură că-i o idee…

Un jet de apă îl stropi în plină figură, în momentul în care Emma se răsuci şi se scufundă, în direcţia insulei.

— Bună? Îşi duse Lewis întrebarea până la capăt, deşi acum era inutil.

„Vorbesc singur”, observă el. Se uită în jur şi oftă. Nu putea să se întoarcă la mal fără s-o ştie pe Emma în siguranţă. Aşa că se hotărî s-o aştepte.

Gândurile îi zburară din nou la Cleo.

„Dacă ea chiar vrea să lucreze în parcul acvatic, atunci are nevoie de tot ajutorul pe care i-l pot da”, îi trecu prin minte. „Acolo este înconjurată de apă. Trebuie neapărat să cercetez şi să aflu exact care este efectul apei asupra fetelor – şi, mai ales, cum funcţionează totul.” Zâmbi. „Da, o explicaţie ştiinţifică – de asta e nevoie”, îşi zise. „Iar eu sunt omul potrivit!”

Emma înota prin laguna insulei Mako, croindu-şi drum printre corali şi prin bancuri imense de peşti. Simţea cum o furnică pielea de emoţie. Era pur şi simplu magic. „Nu cred c-o să mă pot obişnui vreodată cu toate astea!” se gândi ea. „E un privilegiu să poţi înota în adâncuri şi să admiri tot acest univers de culori – e cel mai frumos dar pe care-l poţi primi!” Se avântă mai departe, fermecată de paradisul care o înconjura.

Trecuseră câteva luni de când fusese pe insulă, împreună cu Cleo şi cu Rikki. După acel straniu moment din grotă, la lumina lunii, când, înconjurate de apa efervescentă, încercau speriate să găsească o ieşire, Emma descoperise un tunel subacvatic, prin care ieşiseră spre lagună. Acum, trebuia să găsească din nou acel tunel – dar i se părea imposibil să-şi aducă aminte cum se pătrundea în peşteră

dinspre mare. Iar ziua, totul părea altfel. Poate că avea totuşi să dea peste ceva cunoscut.

Deodată, se iviră doi delfini tineri, care înotau spre ea. Emma se apropie de ei, iar cei doi făceau tumbe şi dădeau din cap, de parc-ar fi vrut s-o salute. Emma se opri, zâmbind. „Sunt atât de frumoşi!” îşi zise ea, fascinată. „Oare ei ştiu ce sunt eu?”

Unul dintre delfini veni lângă ea, atingându-i braţul cu înotătoarea. Fata apucă înotătoarea şi încercă să se ţină bine, în clipa în care delfinul ţâşni înainte. Cel de-al doilea îi urmă. „Oare unde vrea să mă ducă?” se miră Emma. „Ce palpitant! Mi-ar fi plăcut să fie şi Rikki, şi Cleo cu mine!”

În cele din urmă, delfinii se opriră. Emma gâfâia. Se afla exact lângă intrarea în tunelul pe care-l căutase. „Delfinii trebuie să fi ştiut asta”, îşi zise ea entuziasmată. „Au ştiut ce căutam!”

Unul dintre ei deschise botul, de parc-ar fi râs. Emma le zâmbi recunoscătoare şi-şi continuă drumul spre grotă.

Sestrecurăprintunel, spregrotadecare-şi amintea atât de bine. „Ce ciudat!” se gândi ea. „Când am înotat pe-aici ultima dată, încă nu eram sirenă. Cu siguranţă, n-a putut fi simplu să-mi ţin respiraţia atâta timp. În afară de asta, dădeam zdravăn din picioare, ca să înaintez cât mai repede!” îşi amintea perfect acea noapte. „De-abia o cunoscusem pe Rikki”, îşi zise. „La început, nu prea mi-a plăcut de ea. Mi-era atât de teamă pentru Cleo! Mda… Adevărul e că încă mi-e teamă pentru Cleo…”

Fata înainta încet printre stânci, simţind pe piele mângâierea plantelor acvatice. Era din ce în ce mai emoţionată, pe măsură ce se apropia de grota magică şi de Lacul Lunii. Oare va găsi nişte răspunsuri?

Chiar înainte de-a ajunge la destinaţie, observă ceva pe jos, în nisipul pe care-l răscolise înotând. Era ceva mic şi strălucitor. Emma se apropie şi întinse mâna după acel obiect. Părul lung şi blond îi încadra de minune chipul. Era uimită: ţinea în mână un lănţişor cu un medalion superb,

argintiu. Îl privi cu atenţie, apoi îşi continuă drumul spre grotă. Era deja mai multă lumină. Ieşi la suprafaţa apei, în Lacul Lunii.

Emma se aşează pe o stâncă şi privi în jur. Grota arăta exact ca atunci când o descoperise, alături de prietenele ei, Cleo şi Rikki. O treaptă îngustă se întindea de-a lungul pereţilor, ca un brâu, dar bazinul natural umplea aproape toată grota. Apa era de un albastru-azuriu şi o lumină discretă părea să licăre în ea. Totul era atât de frumos, că-ţi tăia răsuflarea. Doar linişte şi pace, de parcă nimeni nu mai călcase pe-acolo de sute de ani…

Emma ridică lănţişorul şi-l privi curioasă. „Oare de când o fi aici?” se întrebă ea. Lumina soarelui pătrundea prin deschizătura din tavanul peşterii, dând. Frălucire medalionului din mâna fetei. Anii petrecuţi îngropat în nisip nu păreau să-i fi răpit din frumuseţe – argintul lucea fascinant, în lumina stranie care inunda grota. Emma privi în jur încă o dată. „Ar cam trebui să plec… Dacă nu mă întorc rapid, Lewis o să intre în panică. Oricum, sunt sigură că medalionul ne va da nişte răspunsuri. Indiferent care este misterul, o să-l dezlegăm până la urmă!”

Ridică bărbia încrezătoare, strânse lănţişorul în pumn şi, cu o lovitură de coadă, dispăru în tunelul prin care venise.

Capitolul 3

Parcul acvatic era plin de vizitatori. Unii dintre ei făceau curse incredibile cu montagne-russe-ul, alţii cumpărau baloane colorate pentru copii. Dar nicăieri nu era atâta îmbulzeală, ca la bazinul unde delfinii îşi prezentau programul zilnic.

O dresoare ţâşni din apă, împinsă cu precizie uimitoare de botul unui delfin. Ea aterizâ zâmbind pe marginea bazinului. Răsplăti apoi delfinul cu peşte din belşug, iar publicul aplaudă entuziasmat giumbuşlucurile.

O parte din munca lui Cleo consta în aprovizionarea dresorilor cu găleţi cu peşte proaspăt, pentru a hrăni delfinii în timpul reprezentaţiilor, în spatele paravanului de

forma unui perete de stâncă, se găsea o încăpere specială, în care lucrau asistenţii, în timpul reprezentaţiilor, Cleo trebuia să alerge încolo şi-ncoace în spatele paravanului şi să umple găleţile cu peşte, iar apoi să le ducă dresorilor, Cleo era mândră de slujba ei. Până în prezent, datorită măsurilor de precauţie, totul funcţionase perfect. Era foarte atentă când lucra cu hrană umedă – nu trebuia să lase nici o picătură de apă s-o atingă. Oricum, dacă această catastrofă s-ar fi întâmplat, Cleo s-ar fi uscat într-o clipită, căci avea tot timpul un prosop la îndemână. „N-are ce să se întâmple”, îşi zise ea încrezătoare.

Toate privirile erau aţintite asupra dresorului care îşi ţinea echilibrul pe spinarea delfinilor, la suprafaţa apei. Părea să aibă schiuri nautice.

Undeva, în public, printre familiile numeroase, se afla o femeie care aplauda tot timpul, entuziasmată, şi râdea din tot sufletul. Nu părea să-i pese că venise sin gură. Avea ochi doar pentru delfini, pe care-i urmărea cu o expresie mândră şi drăgăstoasă. Îţi lăsa impresia că-şi urmărea nişte prieteni vechi.

Femeia nu era tocmai tânără, trecuse cu siguranţă de patruzeci de ani. Şi totuşi, avea o strălucire anume, care nu permitea să-i determini cu precizie vârsta. Părul blond îi cădea ondulat pe umeri. Purta o rochie vaporoasă, verde cu turcoaz, iar în urechi avea cercei în formă de peştişori.

Un vuiet de uimire străbătu mulţimea, în momentul în care delfinii făcură un salt uriaş, peste o barcă plasată în mijlocul bazinului. Într-un colţ al piscinei stătea Cleo, întinzându-i dresorului o găleată cu peşte.

Iată făcu un mic pas înainte, cu atenţie, ca să vadă şi ea spectacolul.

Femeia din public observă acel pas. Zâmbetul îi dispăru de pe faţă, de parcă (Ineva i l-ar fi şters cu un burete.

Tocmai în acel moment, cinci delfini | (icniră simultan din apă, iar apoi se. Cufundară la loc. Mulţimea striga entuziasmată, dar femeia parcă uitase deja de existenţa

delfinilor. Se uita cu interes la Cleo. Fără să clipească, se ridică de pe scaun, ca s-o vadă mai bine. Nimeni nu o băga în seamă – cu toţii aplaudau spectacolul delfinilor. În schimb, ea o fixa cu privirea pe fata brunetă, care stătea lângă bazin şi urmărea zâmbind spectacolul. Cleo dispăru din nou după paravan. Deodată, femeia porni în fugă spre locul în care se afla Cleo.

Fata stătea la o masă, pregătind următoarea găleată cu peşte. Zâmbea liniştită, gândindu-se la spectacolul extraordinar al delfinilor. „Sunt uluitori”, se gândea ea, în timp ce tăia peştii pe care-i arunca în găleată. „E un noroc fantastic să lucrez la delfinariu! Chiar simt că aici e locul meu.”

Nu se mai gândea că era sirenă sau că trebuia s-o convingă pe Emma că această slujbă i se potrivea. Pentru moment, uitase şi că era înconjurată de atât de multă apă. Pentru prima dată în acea zi, se relaxase. Cu gândul la delfini, Cleo îşi continuă treaba. Arunca peştii în găleată, unul după altul.

Pleosc!

Un peşte aterizã prea brusc, iar din găleată săriră zeci de picături de apă, Cleo făcu un pas înapoi, dar era prea târziu. Faţa îi era îmbrobonată de stropi minusculi.

Luă imediat prosopul – era ud! Probabil ii înmuiase din greşeală în găleată. Încercă să-l stoarcă.

„Zece secunde!” îşi zise Cleo, îngrijorată, „Mai am zece secunde să mă usuc, altfel o să zac aici ca un peşte pe uscat! O să fiu atracţia spectacolului! Ajutor!”

Căutăân jur cu privirea. Poate că mai exista pe undeva un prosop uscat. Degeaba! Nu era nimic de genul ăsta în încăpere. Intră în panică, simţind cum secundele se scurg, una după alta. Dar iată că un prosop zbură spre ea. Cineva i-l aruncase.

Cleo tresări uimită.

— Poftim! Zise o voce melodioasă.

Cleo se uită spre uşă şi observă o femeie, care îi zâmbea. Era o apariţie stranie, cu părul lung şi rochia vaporoasă. Cleo era sigură c-o mai văzuse undeva. Femeia o privea atent, dar Cleo era prea ocupată să se şteargă.

— Chiar la ţanc, aş spune, murmură femeia, cu o voce caldă.

Cleo îşi freca de zor faţa şi braţele. Oare fusese suficient de rapidă? Cu emoţii, mai aşteptă zece secunde, apoi răsuflă uşurată… Nu se vedea nici o înotătoare.

— Ăăă… Păi, mulţumesc, zise ea şi zâmbi stingher, Mi-a intrat apă sărată în ochi şi m-ar fi usturat cumplit.

— Într-adevăr, ustură rău, nu-i aşa? Răspunse femeia, înţelegătoare, Dar asta nu se întâmplă şi când te scufunzi. De ce oare?

O privea pe Cleo complice, cu ochii strălucindu-i bizar.

Cleo îşi plecă privirea. Observase că femeia avea ceva special. „Atotştiutoare, băgăcioasă, săritoare,. Care dintre ele – sau toate la un loc?” Nu ştia ce să creadă, „Ce să fac acum?” se gândea Cleo, cu inima bătând să-i spargă pieptul. „Ce-ar spune Emma? Dar Rikki? Cum ar reacţiona? Ah, ajutor! Ele două ar şti sigur ce-i de făcut!”

— Habar n-am, zise ea în cele din urmă, lidicând din umeri. Îşi dorea ca străina să dispară, pur şi simplu.

— Sunt multe lucruri de neînţeles, continuă femeia. Dar mai ai timp să le-nveţi de toate. Cel mai greu este să nu te uzi.

Se uită la Cleo, aşteptând o reacţie, dar fata o privea nedumerită. De-afară se-auzeau uralele publicului. Vorbele femeii rămăseseră în coadă de peşte.

„Oare chiar a zis ce cred eu c-a zis?” se gândi Cleo, uluită. Inima îi bătea nebuneşte. Nu-i venea să creadă ce se petrecea. Această femeie misterioasă părea să ştie că ea era…

Deodată, se deschise uşa.

— Cleo! Se auzi o voce.

Cleo se întoarse instantaneu. Doamna Geddes îi făcea semn cu mâna. Cu o senzaţie ciudată în stomac, îi făcu semn cu mâna şefei sale. „Ce să fac acum?” se întrebă ea. „Femeia asta pare să ştie ceva despre noi. Trebuie să le avertizez pe Rikki şi pe Emma! Dar, mai întâi, trebuie să aflu ce ştie – şi ce vrea!”

Cleo ieşi ca o vijelie din încăpere. Îi văzu pe dresori aruncând ultimii peşti delfinilor. Văzu mulţimea înflăcărată, care aplauda şi râdea.

Dar femeia misterioasă dispăruse.

Capitolul 4

Când Emma ieşi din nou ia suprafaţă, lungă barca lui Lewis, amândoi porniră în grabă spre mal. Emma încă ţinea strâns în pumn medalionul găsit.

Din barcă, Lewis încerca să ţină pasul cu ea. Nici o şansă. Era ultrarapidă. Băiatul se gândea la cele trei prietene ale lui, în timp ce conducea barca spre mal, întrebându-se cum le-ar putea ajuta. Trebuia să înţeleagă ce se întâmplase. „Vreau neapărat să-mi continui experimentele”, hotărî el. „Cum ajung, îmi iau toate instrumentele şi m-apuc de lucru.”

Când Lewis ajunse în port, Emma deja se uscase. Stătea la capătul pontonului şi se sprijinea de-un pilon. Lewis o rugă s-o sune pe Rikki şi s-o convoace. „Cleo e încă în parcul acvatic”, se gândi el, „dar, cel puţin, pot începe cu celelalte două.” înainte ca Emma să poată spune ceva despre medalion, Lewis fugi să-şi ia instrumentele. Aşa că porni şi ea la drum, în timp ce-o suna pe Rikki. Habar n-avea ce voia să facă Lewis, dar murea de nerăbdare s-audă ce-avea de spus prietena ei despre lănţişorul de argint – şi, evident, despre noua slujbă a lui Cleo. „Sunt sigură că nici Rikki nu va fi de acord”, se gândi ea. „Cu susţinerea ei şi a lui Lewis, poate c-o s-o conving pe Cleo să renunţe – poate că n-o să mai fie atât de încăpăţânată!”

Ceva mai târziu, Emma, Lewis şi Rikki se aflau acasă la Emma. Lewis analiza lănţişorul. Medalionul avea forma unei

lacrimi… Sau a unei picături de apă. O piatră preţioasă albastră era montată artistic, iar pe spate era încrustat un simbol. Era alcătuit din linii curbe – sau din valuri. Lewis îl privea cu atenţie, întorcându-l pe toate părţile. Curând, găsi un mic cârlig, care se dovedi a fi o închizătoare. O deschise cu atenţie, dar înăuntru nu era nimic.

— Arată ca un lănţişor cu medalion obişnuit, zise el. „De unde i-o fi venit Emmei Ideea că m-aş pricepe la bijuterii?” se întrebă Lewis. „Sunt om de ştiinţă, nu bijutier!”

I-l înapoie Emmei. Fata se încruntă.

— Indiferent ce-a fost aici, a dispărut de mult, zise ea, strângând lănţişorul în pumn. Dar l-am găsit pe fundul Lacului I unii! Trebuie să aibă o semnificaţie!

— Poate că pe undeva pe-acolo sunt şi cerceii potriviţi, mustăci Rikki. Ea stătea chiar lângă Lewis, pe colţul patului, plictisită de toată povestea cu medalionul. În afară de asta, era supărată că pierduse excursia pe Insula Mako. Emma îi explicase că nu plănuise nimic, ci că, pur şi simplu, aşa se întâmplase.

„Dar mi-ar fi plăcut să fiu şi eu acolo”, Îşl zise Rikki. Uneori se simţea puţin dată la o parte. Cleo, Emma şi Lewis se ştiau de mulţi ani. Fuseseră împreună la şcoala primară, îi legau multe amintiri, chiar şi multe glume pe care Rikki nu le înţelegea. Dar, de când se împrietenise cu Cleo şi Emma, îşi dăduse seama că ele trei aveau mai multe în comun decât şi-ar fi imaginat vreodată.

— Încerc să caut răspunsuri, răspunse Emma acid, iritată de tonul lui Rikki. „De ce trebuie să ia totul în râs?” îşi zise ea supărată. „Chiar nu poate să fie serioasă?”

— Potoliţi-vă! Ordonă Lewis, care n-avea nici cel mai mic chef să pice victimă nevinovată într-un duel. Cu atât mai puţin, când printre duelişti se afla şi Rikki.

— Emma, lănţişorul nu ne dă nici o explicaţie a faptului că sunteţi sirene.

— Vezi? Triumfă Rikki. „Chiar şi Lewis mă susţine”, observă ea, „E pentru prima dată!”

— Oricum ar fi, continuă Lewis, cred că, încetul cu încetul, putem stabili ce lichide nu vă transformă în peşti.

Îşi deschise rucsacul şi scoase nişte spray-uri, pe care le aşează pe patul Emmei. Fiecare doză conţinea un lichid de altă culoare.

Dacă Lewis îşi imaginase că în felul ăsta se putea impune în faţa fetelor, atunci se înşelase. Emma îşi întoarse privirea, fixând din nou lănţişorul, cu o mină absorbită. Rikki se încruntă, apoi îşi luă o revistă. „Doar nu-şi imaginează că sunt cobai!” se enervă ea.

Lewis nu părea să se lase impresionat de mofturile fetelor. Luă doza roşie de pe pat, o măsură din priviri pe Rikki, apoi, brusc, ridică mâna şi o stropi.

— Lewis! Sări ea ca arsă. Ce Dumnezeu?… Crezi că e amuzant?

Atinse lichidul, Era vâscos şi lipicios.

— Câh! Ce naiba-i asta?

Lewis nu răspunse. Îşi puse ochelarii şi se uită liniştit la ceas.

— Patru, trei, doi, unu., numără el, 'Hlându-se la Rikki. Nu se întâmplă nimic.

— Hmmm… Ulei vegetal combinat cu „a. Nici o modificare. Interesant…

Îşi luă carneţelul şi creionul şi-şi notă observaţiile. Emma îşi ascunse un zâmbet, dar Rikki încă îl privea furioasă, În timp ce Lewis analiza probele, Emma îi povesti lui Rikki despre noua slujbă a lui Cleo. Enumeră şi descrise cu lux de amănunte toate riscurile la care se expunea prietena lor în parcul acvatic. Emma tremura numai când se gândea la bazinul delfinilor. „Să stai acolo toată ziua, lângă delfinii care te pot stropi cu o simplă mişcare de înotătoare? E înfiorător de periculos! Fata asta a înnebunit de tot!”

Dar, spre uimirea ei, Rikki nu-i ţinu isonul. „Nici ea nu vede cât e de riscant?” se miră Emma, când Rikki doar dădu din umeri şi se întoarse liniştită la revista pe care o răsfoia, Rikki nu voia să se mai lase înspăimântată de apă.

„Spaima asta parcă ne-a furat vieţile. Pentru moment, numai asta ştim să facem – să ne fie frică de apă”, se gândi ea. „Nu mai vreau să intru-n panică!” Dădea paginile revistei, se uita la poze şi încerca să nu se mai gândească la nimic.

Emma se sprijini de spătarul scaunului, trecându-şi lănţişorul dintr-o mână în alta. Nu era prea veselă. Poate din cauza noii slujbe a lui Cleo. Poate pentru că anulase petrecerea. Sau poate pentru că Lewis tocmai se pregătea s-o împroaşte cu un lichid…

Capitolul 5

O oră mai târziu, Emma, Rikki şi Lewis se aflau în continuare în camera Emmei, o mulţime de doze, cu lichide care mai (ie care mai ciudate, zăceau împrăştiate prin jur. Rikki tocmai îşi dădea unghiile (ie la picioare cu un lac roşu-aprins. Se gândea ce să-i facă lui Lewis dacă mai îndrăznea s-o împroaşte cu vreunul dintre lichidele lui scârboase. Emma vorbea la lolefon. Iar Lewis pregătea o nouă serie de eşantioane.

„Asta n-are nimic de-a face cu cercetarea ştiinţifică”, îşi zise Rikki supărată. „Cred că, mai degrabă, îi face plăcere să ne împroaşte cu ulei, iar noi să nu putem riposta.” Aşa că îşi împărţea atenţia între unghiile de la picioare şi Lewis, care încă mai manevra dozele de spray. De aceea, nici nu băgă în seamă discuţia telefonică a Emmei.

— Nu prea cred, mami, zise Emma. OK? Te iubesc.

Tristă, închise telefonul şi se uită spre Lewis.

— Era vorba tot de petrecere? O zgândări el.

De fapt, îi părea rău pentru Emma. Ştia cât de mult ţinea la petrecerea asta anuală – de când se ştiau, nu se întâmplase în nici un an să nu se ţină.

Emma îi aruncă o privire ucigătoare de „tacă-ţi fleanca”, dar era prea târziu.

Rikki deveni dintr-odată foarte atentă.

— Ce petrecere? Întrebă ea.

Lewis ridică din umeri. „Oare cum reuşesc de fiecare dată să spun doar ce nu trebuie?” se întrebă el.

— În fiecare an, mama dă o petrecere pentru mine, explică Emma resemnată. Doar că, din păcate, anul ăsta o vom anula. Nu se poate, înţelegi? O mulţime de oameni, băuturi, pete, cozi de peşte…

Rikki îşi ţuguie din nou buzele, cu ochii la unghii. „N-am mai fost de ani buni la o petrecere”, se gândi ea. „Am nevoie de petreceri! Oare Emma îşi imaginează că n-o să mai petrecem niciodată, de frică să nu verse cineva un pahar cu apă?”

— Şi… Când ar fi trebuit să fie petrecerea? Se interesă ea.

— Astăzi, răspunse Emma, jucându-se cu telefonul.

— Astăzi? Repetă Rikki, ridicând din sprâncene. Sper că sunt invitată!

Emma îşi coborî privirea şi se gândi cum să dreagă busuiocul, fără să se simtă vinovată.

— Mă gândeam că nu ţi-ar face plăcere, zise ea în cele din urmă.

— Petrecere? Eu? Făcu Rikki, nevenindu-i să creadă. Astea-s sinonime!

Se lăsă o linişte apăsătoare. Emma se uită încruntată la Rikki, apoi continuă să se joace cu telefonul.

— Am înţeles, observă Rikki tristă. Nu vrei să vin şi eu.

Încerca să pară cât mai distantă. „Ce mă interesează dacă nu mă vor la petrecere?” îşi zise ea furioasă. „E clar c-o să fiu mereu marginalizată, pentru că sunt cea nouă. Evident, împărţim marele secret şi nu putem povesti nimănui despre asta. Dar, stai aşa, ăsta nu-i un motiv să am pretenţia să fiu invitată peste tot!”

Ochii îi scânteiau de furie şi părea ca de piatră, uitându-se la Emma. Ca de obicei, trăsăturile ei nu puteau ascunde ce gândea şi ce simţea. Atunci când suferea, exista o singură cale de-a o masca: faţa ei încremenea într-o grimasă de gheaţă. Iar la asta, Rikki chiar se pricepea. Emma şi Cleo pricepuseră cu timpul că era doar o mască. Dar şi aşa le

venea destul de greu să se confrunte cu acea expresie de pe chipul lui Rikki.

— Evident că-mi doresc să vii şi tu! Izbucni Emma, supărată că trebuia să discute despre asta. „Aş vrea ca Rikki să nu mai fie atât de sensibilă”, se gândi ea. „Şi-n afară de asta, aş vrea ca Lewis să-nveţe să-şi ţină gura când trebuie!”

Rikki se-ntoarse din nou la unghiile de la picioare. De data asta, parcă ceva mai energic.

— Deci, se ţine până la urmă, remarcă Lewis, care încă îşi lua notiţe. Voia să afle care era cantitatea maximă de apă existentă într-un lichid care să nu le transforme pe fete. Toată discuţia asta despre petrecere îi abătea gândurile de la cercetările lui.

— Nu! Strigă Emma, iritată de-a dreptul. Nu, nu se ţine!

— Păcat, zise Rikki, în stilu-i caracteristic. Ar fi fost super! Băieţi… Dans… Băieţi.

— Nu era genul ăla de petrecere, Rikki, oftă Emma. „Mulţumesc, Lewis”, zise ea în gând. „Ştiu exact cum o să reacţioneze Rikki la chestia asta – ea nu înţelege aşa ceva!”

— Adică, ce vrei să spui? Întrebă Rikki, întorcându-se către Emma.

„Ce alt fel de petreceri mai există?” se gândi ea uimită.

Emma nu răspunse, dar Lewis râânji, în timp ce scria în carneţel. După o pauză, se gândi că era momentul să dezvăluie secretul.

— Este o petrecere cu rămas peste noapte, explică el şi încercă să zâmbească, pentru a mai dezgheţa atmosfera.

Zadarnic! Doar ştia cum avea să reacţioneze Rikki.

Ochii lui Rikki scânteiară, şi pe faţa ei se ivi un zâmbet. „O petrecere în pijama?” se gândi ea. „Incredibil! Credeam că aşa ceva se ţine doar în clasele primare! Nu-mi vine să cred!”

Emma îşi coborî din nou privirea. Era supărată şi nu se simţea câtuşi de puţin cool. Dar, înainte ca Rikki să poată

răspunde, Lewis se apropie de ele şi le stropi cu lichidul din sticla verde.

— Lewis! Strigă Emma, ştergându-şi cu prosopul chestia scârboasă de pe picior.

Rikki tresări şi-şi trase mâna, astfel că se atinse de unghiile proaspăt lăcuite. Dar era mult prea amuzată ca să se poată enerva din cauza asta. Pur şi simplu, izbucni în râs. Toată după-amiaza, Lewis le stropise cu tot felul de bazaconii şi nu se-ntâmplase nimic. Aşa că avea motive să râdă cu poftă şi s-o necăjească pe I mma, apropo de petrecere.

— Aşa, deci! O petrecere în pijama! Hohoti ea sarcastic. Uau! E cu adevărat cool!

Emma rânji amărâtă. „Ei, haide, Rikki!” se ambală ea. „Nu crezi că exagerezi? Dacă mă gândesc bine, ce e rău la o petrecere în pijama? Pur şi simplu, ne distrăm, şi cu asta basta!”

— Păcat că mi-am făcut unghiile, oftă Rikki dramatic. Am fi putut face (ista împreună… Şi apoi, să ne batem cu perne… Şi să ne împletim părul una alteia…

Lewis se străduia să nu râdă, dar nu i prea ieşea. Chiar în acel moment, i umera fu scăldată într-o lumină verzuie. I'ontru câteva clipe, Rikki păru complet transparentă, după care se transformă în sirenă, cu coada atârnându-i peste marginea patului.

Emma şi Lewis nici n-avuseseră timp să clipească.

— Asta conţine apă în proporţie de 32%, le informă Lewis pe fete, bătându-se cu creionul pe tâmplă.

Fruntea încruntată a Emmei se netezi ca prin minune, iar pe faţa fetei îşi făcu loc un rânjet.

— Eşti bine? O întrebă ea pe Rikki.

— A, cum să nu! Răspunse Rikki, scrâşnind din dinţi şi lovind cu coada în marginea patului. Mulţumesc, Lewis!

Cei trei stătură pe gânduri câteva clipe, după care Lewis îşi luă carnetul şi începu iar să scrie.

„O să mi-o plătească!” îşi zise Rikki. „Cum îmi recapăt picioarele, vede el!”

Capitolul 6

Rikki îşi folosi puterile magice ca să se usuce şi să revină cu picioarele pe pământ – la propriu. Dar, oricât s-a grăbit, nu a fost de ajuns. Lewis evadase. Îşi luase în grabă spray-urile şi fugise. Tocmai când Rikki se pregătea să mai pună câteva întrebări legate de petrecerea în pijama, sună telefonul Emmei.

Era Cleo, care părea îngrozită. Terminase Programul şi voia să se întâlnească rapid cu fetele, la cafeneaua Juice-Net. Apoi închise.

Emma îşi puse lănţişorul la gât şi-i relată lui Rikki ciudata conversaţie. Nu avea multe de explicat. Într-un minut, erau deja în drum spre cafenea.

În timp ce Emma şi Rikki fugeau prin parc, se gândeau la ce-o speriase atât de tare pe Cleo.

„A fost descoperită”, se gândi Emma. „S-o fi udat şi o fi trebuit să sară în apă, printre delfini, în faţa zecilor de spectatori.” Simţi că i se face rău. „Dar dacă s-o fi întâmplat în camera de lucru?” îi trecu deodată prin minte. „Asta ar fi şi mai rău!

O fi căzut acolo, ţinta tuturor privirilor…”

Emma fugea din ce în ce mai repede, iar Rikki se străduia să ţină pasul cu ea. „Emma trebuie să se relaxeze”, decretă ea. „Cleo exagerează de fiecare dată – pun pariu că nu s-a întâmplat nimic grav.” Se gândea şi ea la toate lucrurile care ar fi putut merge prost în parcul acvatic. „Sper să am dreptate”, îşi zise, Dădură năvală în cafenea şi răsuflară uşurate. Cleo nu era înconjurată nici de poliţişti şi nici de ziarişti. „Ăsta-i un semn bun, până una-alta”, se gândi Emma şi se aşează, oftând, lângă Cleo. Nimănui nu-i trecuse prin minte să ceară ceva de băut. Emma şi Rikki se uitau la Cleo, aşteptând cu sufletul la gură ca ea să vorbească.

Fata intrase în panică şi tremura, în timp ce le povestea prietenelor despre femeia misterioasă din parcul de

distracţii.

O descrise exact şi le povesti totul, în amănunt. Emma şi Rikki o ascultau surprinse. Emma părea şi ea speriată, iar Rikki se încruntă.

Ea ştie ceva? Repetă Rikki, în momentul în care Cleo îşi termină povestea. Şi ce anume ştie?

Nu-mi dau seama, zise Cleo, ridicând din umeri. Dar ştia exact de ce este periculos să mă ud.

— Te-ai udat? Urlă Emma furioasă. Ştiam eu!

Pentru asta îşi făcea mai multe griji decât pentru apariţia femeii misterioase, care păruse să se evapore.

— O picătură! Încercă Cleo să se scuze, iritată de isteria Emmei. „De regulă, eu sunt actriţa de melodramă în filmul ăsta!” M-am şters imediat şi nu s-a întâmplat nimic.

Cleo amuţi şi se uită la prietenele ei, neştiind ce să mai creadă şi să mai spună. Ar fi vrut ca ele să priceapă că-şi lua toate măsurile de precauţie, de fiecare dată.

Emma dădu din cap neîncrezătoare.

Rikki nu vădea nici un fel de emoţie. Se gândea la Cleo şi la cele întâmplate în parcul de distracţii. „O dată e şi Cleo curajoasă”, îi trecu prin minte. „Habar n-am de unde până unde…”

— Mă descurc cu slujba mea, declară Cleo, stăpână pe sine. Se uită la Rikki, dar aceasta îşi întoarse privirea.

„O să iasă cu scandal între Emma şi Cleo”, îi trecu prin minte.

— Ţi-am spus că trebuia să discutăm totul dinainte, în detaliu, răspunse Emma încăpăţânată.

— Şi asta ce-ar fi însemnat, mă rog frumos? Se revoltă Cleo. Ţie ţi-e frică!

Emma se aşează mai bine pe scaun. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Cleo nu-i mai vorbise niciodată astfel. „Ce-o fi cu ea?” se întrebă Emma.

— Nu, nu mi-e frică! Strigă Emma şi strânse în pumn medalionul de la gât.

— Ba da! Replică Cleo. Ţi-e teamă pentru mine. Şi ţi-e teamă să organizezi petrecerea. Ştii ceva, Emma? Eu nu vreau să trăiesc aşa! Şi nu vreau să-mi mai fie frică de o picătură de apă!

„Bravo, Cleo! Punct ochit, punct lovit”, îşi zise Rikki şi zâmbi. „încetul cu-ncetul, devine sigură pe ea şi încrezătoare. Mai întâi i-e teamă de apă, după care înoată după braconieri. Apoi îşi ia o slujbă în parcul acvatic şi învaţă să-şi impună voinţa!”

Emma era uluită. Nu ştia cum să se poarte cu această „nouă” Cleo. Aşa că se uită spre Rikki, dar aceasta ridică din umeri.

— Sună ciudat, dar de data asta sunt de acord cu Cleo, zise Rikki.

Cleo o privi plină de recunoştinţă. Imediat, Rikki ridică un deget şi piociză:

— În mod excepţional, adăugă ea zâmbind.

Cleo îi zâmbi şi amândouă se întoarseră spre Emma. Aceasta stătea cu privirea în pământ dusă pe gânduri, „Poate că are dreptate Cleo”, îşi zise ea. „Nici eu n-am chef să mă tem de fiecare picătură de apă.” Se gândi cât de puternică fusese Cleo ca să accepte acea slujbă şi de cât curaj dădea dovadă. „Ce se-ntâmplă cu mine?” se întrebă Emma. „Şi eu sunt curajoasă! N-o să las lucrurilo astea să-mi îngrădească viaţa.”

Cleo zări medalionul, care sclipea în lumină.

— Uau! Făcu ea. De unde-l ai?

— Din Lacul Lunii, de pe insula Mako, explică Emma.

— E tare frumos, se minună Cleo.

Emma se gândi la Lacul Lunii şi la cât de liniştită se simţise acolo. Acea piscina naturală era minunată, dar părea din cu totul altă lume. Însă era momentul să se-ntoarcă la realitate.

Cleo îşi urmărea prietena cu atenţie, neîndrăznind nici să respire. Ştia că Emma era foarte cerebrală şi gândea raţional.

Povestea asta cu sirenele o dăduse complet peste cap.

„Ştie că am dreptate”, îşi zise Cleo. „Orice s-ar întâmpla, viaţa nu poate sta în loc doar pentru că acum avem înotătoare.”

Rikki observă şi ea expresia de pe chipul Emmei. Nu ştia ce să facă. „Cred că n-are nlcio şansă. Cleo nu va renunţa la slujba „îi. Şi Emma ştie asta”, concluzionă ea.

Pentru o clipă, Emma întoarse capul, cu profilul frumos evidenţiat de bărbia dreaptă. Părea să fi luat o hotărâre. Îşi scoasetelefonul şi formă numărul părinţilor ei. După câteva secunde, auzi vocea mamei.

— Bună, mami, zise ea.

Se opri o clipă şi trase adânc aer în piept.

— Trimiţi, te rog, toate invitaţiile pe SMS?

Îşi privi prietenele în ochi, pe rând.

Cleo zâmbi, dar faţa lui Rikki era complet Inexpresivă.

„Îmi imaginez că-n seara asta o să fiu i lin nou singură”, îşi zise ea.

În acelaşi timp, mama Emmei porni artileria întrebărilor.

— Da, mami, răspunse Emma, tuturor fetelor de pe listă.

Şi completă, cu o voce serioasă:

— Şi lui Rikki.

Aceasta nu-şi putu ascunde zâmbetul, când Emma se uită la ea râzând. Apoi închise telefonul. Chiar dacă era o petre cere în pijama, se simţea minunat să fie invitată.

Cleo se uită fericită la Emma, „La petrecerile Emmei, nedistrământotdeauna”, se bucură ea. „E minunat că păstrăm tradiţia!”

— Cleo are dreptate, zise Emma. Dacă nu ţin petrecerea, înseamnă că mă dau bătută, Cele trei prietene se îmbrăţişară fericite Încet-încet, aveau senzaţia că-şi pot controla din nou viaţa – în sfârşit!

Capitolul 7

Fetele mai rămaseră ceva vreme în cafenea. Emma îi povesti lui Cleo despre excursia de dimineaţă pe insula Mako. Cleo era fascinată de felul în care cei doi delfini o

conduseseră pe Emma spre mirarea în grotă. Apoi, când află despre experimentele lui Lewis, se distră copios. Fetele se destinseră încetul cu încetul, bucurându-se că petrecerea urma să aibă loc în acea seară. Femeia misterioasă din parcul acvatic fusese dată uitării.

Cele trei prietene erau atât de adâncite în conversaţia lor, încât nu observară că cineva le urmărea îndeaproape. Ceva mai încolo, Zane Bennett stătea la o masă, împreună cu Miriam şi Tiffany, în schimb, ochii lui erau mai tot timpul aţintiţi asupra celorlalte trei fete. În cele din urmă, se aplecă spre Miriam şi Tiffany şi le şopti ceva. Acestea izbucniră în râs. Zane se ridică de la masă, merse la bar şi comandă ceva – atât de încet, încât nimeni altcineva, în afară de barman, nu auzi.

Zane era cel mai prost crescut şi mai arogant tip din şcoală. Se purta de parcă toată lumea era datoare să-i facă pe plac. Pentru că tatăl lui era un om bogat şi influent, Zane se credea buricul pământului, având dreptul să-şi bată joc de oricine. Iar primele persoane de pe lista neagră erau Cleo, Rikki şi Emma.

Doar Miriam putea fi mai încrezută decât Zane – iar asta spunea totul despre firea ei. Era răsfăţată şi-i făcea mare plăcere să calce pe oricine în picioare. Tiffany nu părea chiar atât de răutăcioasă, dar era suficient de naivă încât să creadă că Miriam era o tipă cool.

Emma, Rikki şi Cleo începuseră deja să vorbească despre petrecere, în momentul m care Zane se apropie de ele. Le aşează tava cu băuturi pe masă şi le zâmbi mieros.

— Trei Cola reci, zise el.

— Ce-i cu astea? Întrebă Rikki sec.

Lui Zane îi îngheţă zâmbetul pe buze. Nici o altă fată nu reuşea să-l deruteze ca Rikki Chadwick. Ea era, pur şi simplu, de gheaţă.

Nici Emma nu-l privea cu prea multă bunăvoinţă. În schimb, Cleo îşi luă o Cola şi-i zâmbi recunoscătoare lui Zane.

— Păi, păreţi destul de însetate, zise el cu ochii mari, încercând să fie cât mai simpatic. S-aveţi poftă!

Le zâmbi din nou fetelor, părând să sugereze că n-are nici un motiv anume pentru gestul lui amabil, apoi se întoarse pe călcâie şi se întoarse la masa unde Miriam şi Tiffany îl aşteptau cu nerăbdare.

Emma şi Rikki se priviră cu subînţeles. Ceva nu era în ordine. Dar lui Cleo chiar îi era sete. „Poate că încearcă doar să fie drăguţ”, se gândi ea şi luă o înghiţitură, înainte ca prietenele ei s-o poată opri. Dar, imediat, se strâmbă şi puse paharul deoparte.

— Suc de prune? Întrebă Emma rânjind.

Cleo dădu din cap, iar Rikki îşi pironi ochii în tavan.

„Ăsta-i cel mai mare idiot din lume”, îşi zise ea. „Ba nu! E cel mai mare idiot din Univers!”

Se întoarse către Zane, ca să-i arunce o privire otrăvită. El râdea, fără pic de jenă, cu Miriam şi Tiffany ţinându-i isonul, ceea ce-o călcă pe nervi pe Rikki.

— Bravo, Zane! Zise ea sarcastic. Foarte inteligent!

Zane îi zâmbi satisfăcut. Era mulţumit c-o înfuriase.

Chiar în acel moment se auzi un telefon

— Era al Alyssei, care-şi citi mesajul.

— Emma dă petrecerea în pijama! Izbucni ea fericită.

Apoi se auzi un alt telefon. Miriam se-ntoarse. Voia să ştie despre ce era vorba.

— Hei, ce cool! Strigă o altă fată, aflată la o masă din cafenea, cu mulţi amici. Te-a Invitat şi pe tine? Îşi întrebă ea prietena.

Se auzi un alt telefon, de la o altă masă, apoi încă unul şi încă unul. Fetele se strigau una pe alta şi făceau semne în direcţia Emmei. Toate promiteau să meargă. Se dusese liniştea din cafeneaua Juice-Net!

Emma învârtea pe deget lănţişorul. Se uită, zâmbind, la Cleo şi la Rikki. Începuseră emoţiile…

„Ce sentiment minunat!” se gândi Emma, văzând feţele vesele şi binevoitoare din jur. „Slavă Domnului că m-a

convins Cleo! Acum trebuie să mă gândesc ce să pregătesc de mâncare… Şi de băut… Şi ce-o să facem în seara asta, Ajutor! Cred că am nevoie de un pic de ajutor!”

Cleo era, bineînţeles, entuziasmată şl gata să-şi dea concursul. Fetele ştiau că mama Emmei avea să pregătească toate gustările.

Şi ce bunătăţi nemaivăzute… Să te lingi pe degete!

Pentru o clipă, Rikki închise ochii, lăsându-le pe Emma şi pe Cleo să facă planuri.

Între timp, toate fetele din cafenea primiseră invitaţia, în afară de Miriam şi de Tiffany. Miriam părea supărată, iar Tiffany îi aştepta reacţia: avea să explodeze. După atâţia ani petrecuţi în preajma lui Miriam, îi cunoştea bine temperamentul.

Zane se uită la telefonul de culoare roz-bombon al lui Miriam.

— N-ai baterie? Întrebă el răutăcios.

— Oricum nu m-aş fi dus la tâmpenia aia de petrecere! Răspunse Miriam, nervoasă.

Zane râse de supărarea ei, dar apoi î veni o idee. Oricum n-avea planuri pentru acea seară, aşa că… Ce putea fi mai plăcut decât să le enerveze pe Emma, Rikki şi Cleo? Şi iată că se ivise ocazia perfectă.

— Cum aşa? O întrebă el pe Miriam. Hai să mergem – împreună!

— Mi se pare mie sau nu suntem invitaţi? Răspunse Miriam.

— Ei, zău aşa… Rânji Zane. Cine are nevoie de invitaţie?

Miriam se uită o clipă în ochii lui şi cugetă. Apoi zâmbi obraznic.

„Nu-i deloc o idee rea”, se gândi ea. „O să-i arăt eu înotătoarei ăsteia încrezute ce înseamnă să nu mă invite!”

Se uitară amândoi la cele trei fete, care erau prea ocupate cu planurile pentru a-i mai băga în seamă. Emma încă învârtea pe deget lănţişorul. Argintul strălucitor îi atrase

atenţia lui Miriam. Aceasta se ridică puţin în scaun, ca să-l vadă mai bine.

„Oare de unde-o fi având Emma lănţişorul ăsta?” îi trecu prin minte. „Pare loarte vechi… Aşa ceva nu poţi să cumperi de la colţul străzii.” Miji ochii, furioasă. Dacă exista ceva care o scotea într-adevăr din minţi pe Miriam, era tocmai o asemenea situaţie: ca cineva să aibă un lucru de care ea, Miriam, nu putea face rost. Se hotărî pe loc: era de acord cu propunerea lui Zane. Aveau să spargă petrecerea. Dar, până atunci, Miriam avea nevoie neapărat de haine noi. Iar Zane trebuia să plătească. Şi bineînţeles că el acceptă. Doar nu ducea lipsă de bani…

Zane le mai aruncă o privire celor trei fete. Emma şi Cleodiscutau, entuziasmate, despre petrecere. Rikki se sprijinise comod de spătarul scaunului şi, din când în când, mai făcea câte-un comentariu.

Cele trei prietene păreau să se simtă minunat. Zane simţi un fior de invidie. Imediat, încercă să-şi alunge un asemenea gând.

„Trebuie neapărat să le dau o lecţie fetelor ăstora. O să vadă ele diseară!”

Capitolul 8

Mai târziu, în acea seară, casa părinţilor Emmei era plină de lumini şi de agitaţie. Cleo o ajuta pe Emma cu pregătirile pentru petrecere. Aranjau gustările şi paharele cu băuturi. Se gândise în fel tjl chip cum să evite pericolul de a se uda. Dar, la un moment dat, i se aprinse beculeţul. Închise capacul dozatorului pentru băuturi, fericită că găsise soluţia. „Aici, înăuntru, sunt mai mult de cinci găleţi de suc – şi nu se vede nici o picătură! Fiecare trebuie să-şi ţină paharul lub robinet. Perfect!”

Lângă ea mai erau încă patru asemenea dozatoare, care răceau băuturile. „Aşa nu se poate întâmpla nimic”, îşi zise Cleo şi scoase gustările sănătoase din dulap.

Emma se străduia să aranjeze sufra geria, astfel încât să fie potrivită pentru o petrecere în pijama. Umpluse camera

de perne şi pernuţe. Tot felul de veiozo luminau plăcut încăperea. Îi zâmbi recu noscătoare lui Cleo, când aceasta mal aşează câteva perne pe jos.

„Sunt atât de bucuroasă că e alături de mine! Am avut atât de puţin timp să pregătim petrecerea asta.,. Fără ea, n-aş fi reuşit!”

— Emma? Întrebă Cleo precaută. Eşti sigură că vrei să le oferi invitatelor suc do roşii şi de coacăze?

— Ce vrei să spui? Se miră Emma. „De fiecare dată am avut suc de roşii şi de coacăze la petrecere. Îmi plac sorii mentele astea. Ce-o fi vrând să spună?”

Trase un fotoliu-pernă în mijlocul ca merei, după care se întoarse către Cleo.

— Păi, mă gândeam că, dacă tot nu mai eşti în echipa de înot, poate încercă ceva nou. Ar fi o bună ocazie, zise Cleo, plină de speranţă.

— De exemplu? Întrebă Emma, uluită, Cleo gesticulă în aer, căutându-şi cuvintele potrivite, dar sfârşi prin a ridica din umeri. Mai bine îi spunea verde-n faţă.

— Zahăr, rosti ea.

— O, da, cum să nu! Izbucni Emma, căreia nu-i venea să creadă. Am putea să bem chiar şi-o găleată de lapte integral! Al înnebunit?

Cleo renunţă. O cunoştea prea bine pe Emma. Şi acum chiar n-avea nici un chef să discute despre mâncare sănătoasă, Emma visase întotdeauna să participe la Jocurile Olimpice, cu nchipa de înot, şi de aceea era foarte severă cu ea însăşi. Nu mânca deloc grăsimi şi avea mare grijă de corpul ei. So pare că la vechile obiceiuri nu se poate renunţa uşor!„ se gândi Cleo. „E petrecerea ei, aşa că ea hotărăşte.”

Emma luă băuturile pregătite de Cleo. Erau în pahare de milkshake, cu capac şi pai. Astfel, nimeni nu putea să verse vreo picătură. În plus, toate erau colorate şi haioase.

— Crezi c-o să le placă musafirilor? Întrebă Emma, nesigură.

— Bineînţeles, răspunse Cleo bucuroasă, apoi luă un pahar şi-l privi mândră. O să le placă la nebunie! Şi ia partea cea mai bună: nu curge nimic pe lângă!

— Da' de astea ce zici? Continuă Emma, arătând spre munţii de prosoape care se înălţau peste tot.

— Poţi să le spui că mama ta de-abia le-a spălat! Propuse Cleo şi dădu nepăsătoare din umeri. În acel moment intră Lisa, mama Emmei. I se lumină faţa când văzu ce făcuseră fetele, într-un timp atc de scurt.

— Camera arată minunat, zise ea, uitându-se în jur. Peste tot erau aranjate perne şi prosoape.

— Nu vă faceţi griji! Dispar imediat, Să ştiţi doar că aveţi sushi la aperitiv, burger cu soia şi cu tofu şi… Se uită la prosoape. Ah, ar trebui să luăm prosoapele astea de-aici!

— Mulţumesc, momi! Zise Emma. Şi, chiar în clipa aceea, se auzi soneria. Veniseră primii musafiri. Cleo şi Emma erau emoţionate.

— E momentul să plec, zise Lisa, zâmbind. Distracţie plăcută!

Mama Emmei dispăru, iar fata se îndreptă spre uşă.

— Bună! Le salută ea pe fetele care tocmai sosiseră. Poftiţi înăuntru! Sunteţi foarte punctuale.

Fetele intrară direct în sufragerie. Toate erau încărcate cu reviste, saci de dormit, (arduri şi DVD-uri.

— Salut, Emma! Zise Cartlin. Ce faci, Cleo?

— Bună, Emma! E totul gata? Întrebă o altă prietenă.

Cleo mai aduse nişte fotolii-pernă, când intrară musafirii. Toate fetele se făcură comode.

„Îmi plac la nebunie petrecerile în pijama!” se gândi ea. „O să ne distrăm pe cinste în noaptea asta!”

În scurt timp, petrecerea era în toi. Caitlin era DJ şi punea muzică relaxantă.

Unele fete îşi luaseră reviste, iar Emma mai aduse câteva platouri cu gustări. Cleo se ocupa de aranjatul sacilor de dormit. Peste tot se-auzeau şoapte şi râsete cristaline.

Emma luă un platou cu salată şi se duse să le ofere prietenelor ei Alyssa şi Fiona. Cele două zâmbiră: erau din echipa de înot şi trecuse ceva timp de când nu se mai întâlniseră.

— Mama ta încă mai face salată de crudităţi? Întrebă Fiona. Întotdeauna mi-a plăcut foarte mult!

Emma zâmbi. Fetele astea gândeau la fel ca ea.

— Poate că nu mai sunt în echipă, dar continui să mă hrănesc sănătos, zise ea. Simţi un junghi în piept. Nu, nu era o durere fizică – o durea sufletul. Îi părea tare rău că nu mai e în echipa de înot. Îi lipsea disciplina antrenamentelor şi anturajul care iubea sportul la fel de mult ca ea. Dar cel mai tare îi lipsea sentimentul de a lupta pentru un scop.

„Trebuie să uit totul!” se mustră ea. „Nu se pune problema să nu mai înot.” Alungă rapid din minte gândurile triste şi le urmări cu plăcere pe prietenele ei Fiona şi Alyssa, care discutau.

— Mâine-dimineaţă, la cinci, trebuie să liu la antrenament. La fel şi Jay, şi Kelly.

— Nu-ţi face griji, zise Emma. Am pregătit sus o cameră pentru cele care vor să meargă mai devreme la culcare.

— Drăguţă, ca întotdeauna! Se bucură Alyssa. Să ştii că ne e dor de tine la înot!

— Vă mulţumesc! Mă bucur s-aud asta! Zise Emma. Şi eu mai înot, câteodată…

Allysa şi Fiona se uitau cu drag la ea. Amândouă se gândeau că Emma nu prea se mai apropia de apă.

Emma se sili să zâmbească. „Dac-ar şti ele!” îşi spuse, gândindu-se la nenumăratele peripeţii din ocean, alături de Rikki şi Cleo. Se jucaseră de-a v-aţi ascunselea cu delfinii în reciful de corali, Înotaseră mai rapid decât nişte rachete şi descoperiseră paradisuri subacvatice pe care nici un scufundător nu le visase. „N-am nici un motiv să mă plâng!” se gândi Emma.

— E de-a dreptul minunat! Zise Fiona, luând un pahar cu suc.

Cleo se bucură şi-i zâmbi Emmei. „O să fie bine”, se gândi ea fericită.

Capitolul 9

După ce fiecare îşi găsise locul, Cleo propuse să se fardeze una pe cealaltă. Se auziră chiote entuziaste. Fiecare îşi luă liusa de machiaj şi se aşează pe câte un fotoliu-pernă. Distracţia începu. Vesele şi energice, fetele îşi împărtăşeau trucuri şi lostau culori noi.

Când fiecare avea deja un nou look, pe care îl comenta cu prietenele, se auzi o bătaie puternică în uşă.

Cleo tocmai terminase de aplicat luciu pe buzele Alyssei, iar Emma se duse Iu uşă.

Era Rikki, cu un zâmbet larg pe faţă.

Bucuroasă, Emma o invită înăuntru.

Rikki se îndreptă spre sufragerie. Dar se opri brusc, văzând feţele fardate ale fetelor, Zâmbetul îi dispăru de pe faţă. Privea cu mirare toată scena.

— E o nebunie! Zise una dintre fete, arătând spre violetul de pe pleoapele unei prietene.

— O! Da, arată supertare! Strigă o alta, admirându-şi chipul în oglindă.

— Ţi-am zis eu că nu-i de tine, îi şopti Emma lui Rikki, neputându-şi ascunde un zâmbet.

Reacţia lui Rikki era de-a dreptul simpatică.

— Mă întreb cum se pot distra aşa… Răspunse Rikki şocată.

Emma învârtea lănţişorul pe deget, încer când să privească totul prin ochii lui Rikki.

„Poate că nu e cea mai cool petrecere din lume”, se gândi ea, „dar îmi plac toţi oamenii ăştia, care se distrează în felul lor. De-asta e aşa de frumos!”

Deodată, se auzi din nou soneria. Emma lăsase uşa deschisă, pentru a o conduce pe Rikki. Acum, drumul era deschis celor doi băgăcioşi, care nu fuseseră invitaţi şi nici nu erau bine-veniţi la petrecere. Fără să întrebe, Miriam pătrunse în casă. Zane o urma îndeaproape. Ea purta o

rochie de culoare fucsia, nesimţit de scumpă. Îşi legase părul strâns la spate, ceea ce-o lăcea să arate şi mai rece, şi mai acră decât de obicei. Miriam nu era urâtă, dar strica totul prin felul ei de a fi, prin privirea îngâmfată, prin replicile veninoase.

Zane căra două coşuri pline de mâncare delicioasă. Miriam îşi încrucişă braţele şi se uită, plină de reproş, la Emma.

— Nu ştiu la ce număr mi-oi fi trimis tu Invitaţia, zise ea batjocoritor, dar n-am primit-o!

— Mă bucur c-ai reuşit să vii, răspunse Rikki, aruncându-i lui Miriam o privire otrăvitoare. „Aroganţii şi îngâmfaţii ăştia doi nu se lasă niciodată până nu sunt în i entrul atenţiei”, se gândi ea. Miriam îşi dădu ochii peste cap şi trecu pe lângă t ele două fete, intrând în sufragerie. Tocmai în acest moment, cobora scările mama Emmei.

— Zane! Ce cauţi aici? Întrebă ea, uimită.

Emma îi aruncă lui Rikki o privire tăioasă, de avertizare. Ştia că prietenei sale Ti stăteau deja pe limbă nişte vorbo usturătoare. „N-am chef ca lucrurile sa devină şi mai neplăcute decât sunt”, îşi zise ea.

— Mă bucur c-aţi reuşit să veniţi, totuşiI zise ea cu voce tare şi zâmbi.

— Haideţi, poftiţi! Îi îndemnă atunci Lisa, orientându-i spre bucătărie. Ce surpriza plăcută!

Miriam traversase deja sufrageria şi rânjiso superior către ceilalţi musafiri. Acum veniso şi ea în bucătărie. Părea tare plictisită.

— Ia te uită! Şi Miriam… Continuă Lisa şl o îmbrăţişă pe fată. Nu te-am mai văzul de un secol!

Miriam afişă un zâmbet prietenos şi o îmbrăţişă pe Lisa de parc-ar fi fost prietene i ei cea mai bună.

— Da, a trecut ceva vreme, zise ea.

Din holul de la intrare, Rikki şi Emma urmăreau furioase scena.

— Urăsc musafirii nepoftiţi! Şuieră Rikki printre dinţi. Să-i zburătăcesc?

Pe Emma o tenta ideea, dar apoi clătină uşor din cap.

— Lasă-i, răspunse ea. N-am chef de scene în fata mamei.

Îi zâmbi lui Rikki şi se îndrepta spre bucătărie. Rikki o urmă, încruntată.

„Nu pricep, se gândi ea. În locul ei, l aş da afară imediat. Dar nu-i petrecerea mea…”

Cele două fete de-abia intraseră în l >i jcătărie, când Lisa întrebă:

— Şi tu, Zane, ce mai faci?

Zane se întoarse către Emma. Figura şi vocea lui păreau prietenoase, dar ochii îi Miau batjocoritori.

Mama ta a fost drăguţă şi ne-a invitat j mâncăm cu voi, explică el, cu o voce umilă.

„E bun să joace teatru în faţa părinţilor”, se gândi Rikki. „Mare parşiv!”

Emma se încruntă, iar Rikki stătea în spatele ei ca un leopard la pândă. Urmă o pauză lungă şi neplăcută.

Se uitau cu toţii unii la alţii.

— Sper că e suficientă mâncare! Zise Emma, în cele din urmă.

— Păi, cred că şi Zane s-a gândit la asta, răspunse Lisa, zâmbind. Părea să nu fi sesizat atmosfera încărcată.

— A adus şi el câte ceva…

Zane ridică unul dintre coşurile cu care venise. Era plin de minipateuri.

— V-am adus pateuri, explică el, fără să mai fie nevoie. Umplute cu legume.

— O! Ce drăguţ din partea ta! Remarcă Lisa.

„Cu asta, chiar a câştigat-o!” se gândi Emma.

— Mami? Zise ea, ridicând din sprâncene şi zâmbind cât de dulce putea. Vrei să vii un pic, te rog?

Emma o luă de mână pe Lisa şi o scoase în hol.

— Mami, ăştia doi nu erau invitaţi! Îi explică ea, în timp ce-l privea pe Zane cum o servea pe Miriam cu sushi.

La un moment dat, el aruncă o privire în sufragerie, către fetele invitate, dar Miriam îi întoarse capul spre ea.

— Dar dac-au venit… Răspunse Lisa, fără să înţeleagă despre ce era vorba.

— Şi tu i-ai rugat să rămână! Se plânse Emma.

— Emma! Poate că tu şi Zane nu vă mai înţelegeţi ca în urmă cu ceva ani, dar el e un vechi prieten de familie. Ar trebui să te străduieşti mai mult!

Când Lisa îşi întoarse privirea spre el, Zane dădea un adevărat spectacol pentru a-i lăuda sushi-ul. Băiatul îşi flutură mâna către ele şi zâmbi.

— E un băiat drăguţ, adăugă Lisa, când I mma îşi dădu ochii peste cap. Ei, hai! Acum trebuie să plec. Distracţie plăcută!

Mama Emmei dispăru pe scări, lăsându-şi fiica dezamăgită.

„Nu mai am ce să fac!” se gândi ea.

Între timp, Cleo şi celelalte fete se lâcuseră comode. Stăteau pe perne şi se înveliseră cu pături.

Haideţi să ne punem pijamalele! Propuse Alyssa.

— Da! Strigară şi celelalte fete.

Ca la un semn, ele săriră de pe perne şi se schimbară, apoi se băgară în sacii de dormit. Zane se uita la musafirele care chicoteau şi fugeau să se schimbe. Ce noroc pe capul lui! Nici nu-i venea să creadă. Era, într-adevăr, singurul băiat la o petrecere de fete. Din nou, Miriam îl obligă să se uite la ea, îl mustră cu asprime.

Rikki era încă în bucătărie. Se sprijinise de un dulăpior şi se uita la fete. Toate chicoteau, îmbrăcate în pijamale. Rikki dădu uşor din cap. „Am aterizat într-un univers paralel!” îşi zise ea, nevenindu I a-şi crede ochilor.

Capitolul 10

Situaţia seânrăutăţi. Pe măsură cetrecea timpul, Zane se transforma în vedeta peliecerii. Când voia, putea să fie foarte şarmant, iar în clipa asta era un adevărat gentleman.

Împărţea complimente în stângă şi-n dreapta. Făcea glume şi dădea atenţie fiecărei fete în parte.

În scurt timp, fu înconjurat de o trupă veselă, care flirta cu el. Majoritatea fetelor de la înot nu-l ştiau pe Zane, nu făcuseră cunoştinţă cu latura sa respingătoare.

— Şi acum, ce facem? Le întrebă el, cu o voce afectuoasă. M-am plictisit!

Miriam stătea lângă el, cu braţele încrucişate. Nu părea să-i placă prea mult petrecerea. Dimpotrivă, era furioasă, dar Zane nici n-o băga în seamă.

Puţinele fete care-l cunoşteau pe Zane se retrăseseră pe perne, răsfoiau reviste şi şuşoteau între ele. Emma, Rikki şi Cleo stăteau în jurul mesei. Încă nu se schimbaseră şi erau foarte furioase.

— Doamne! Ce plictiseală! Zise deodată Cleo. Toate se învârt numai în jurul lui Zane!

— Ceva nu e-n ordine… Sunt sigură că are un plan, observă Rikki, Avea o presimţire sumbră.

— Bineînţeles! Răspunse Emma. Vrea sămi strice petrecerea!

Fetele din jurul lui Zane începuseră din nou să chicotească, iar Emma se încruntă, „Mie mi-a cam ajuns!” îşi zise ea.

— Zane! Pot să vorbesc ceva cu tine? Acum! Porunci ea.

— Îmi pare rău, Emma, răspunse el. Fetele nu se pot desprinde de mine nici o clipă!

Încăperea se umplu de râsete.

— Zane! Îl strigă înc-o dată Emma şi so ridică.

— Hai, serios, Emma! Rânji el, savurând i situaţia. Nu vreau să le dezamăgesc…

Emma se îndreptă spre micul grup, dădu fetele la o parte şi-l apucă de braţ po Zane.

— Lasă, că se descurcă ele! Hotărî I mma, nervoasă.

— Mă scuzaţi, doamnelor! Spuse Zane, tn momentul în care se simţi tras la o parte. Sunt solicitat la o întâlnire între patru ochi. Ceva personal – înţelegeţi, nu?

Toate suspinară, apoi chicotiră din nou.

Emma era furioasă şi-l scoase pe Zane din cameră. Rikki îi urmări cu privirea, apoi se uită către fete, care de-abia aşteptau întoarcerea lui Zane.

„Au înnebunit!” gândi ea. „Li s-a urcat mirosul de farduri la cap! Asta e singura explicaţie.” Deodată, privirile îi fură atrase de ceva din bucătărie. Era coşul cu pateuri adudus de Zane. O mulţime de gânduri îi năvăliră în minte. Nu uitase de povestea cu sucul de prune. „Are el ceva de gând!” îşi zise Rikki. „Şi cred că ştiu şi ce.”

Ajunsă în camera ei, Emma îşi încrucişă braţele pe piept şi-i privi în ochi pe Zane. Nu-i plăcea ca el să-i vadă lucrurile personale, dar nu aveau unde să vorbească. Se lăsă o tăcere apăsătoare. Emma spera ca Zane să-şi ceară iertare, dar el se învârtea ca un cocoş prin cameră, uitându-se la fotografii şi la diplomele ei de înotătoare. Rafturile erau pline de cupe şi medalii de bronz, argint şi aur, plus o mulţime de diplome înrămate. Pe pereţi erau poze de la concursuri: ale Emmei şi ale altor campioni. Ea nu mai putea să participe, însă avea atâtea amintiri!

Deodată, pe faţa lui Zane apăru un rânjet. Întinse mâna şi luă o fotografie.

— La te uită! Ce-avem noi aici? O fotografie din clasele primare! Exclamă el.

Zane se uită cu atenţie la poză. Pe vremea aceea, el şi Emma erau prieteni buni. Două codiţe blonde îi încadrau feţişoara. Emma se încruntă. „Nu-i momentul să devenim sentimentali”, se inflamă ea.

— Indiferent ce-ai de gând. Zane, uită! Îl avertiză ea.

— Hei, pur şi simplu am venit aici, cu Miriam, răspunse el.

— Chiar aşa? I-o întoarse Emma. Şi-atunci, ce părere are „prietena” ta că flirtezi cu celelalte fete?

— Prietena mea? Izbucni Zane uluit. Dar nu-i adevărat! Miriam e doar o fată căreia-i permit s-alerge după mine, atunci când am eu chef.

Pentru o clipă, uitase de şarmul pe care-l etalase toată seara.

— Eşti un egoist, constată Emma.

Se mira şi ea de ceea ce simţea. Îi părea rău pentru… Miriam!

— Eu? Se burzului Zane. Doar i-am plătit hainele pentru seara asta! E un târg cinstit!

Se amuză de supărarea Emmei şi puse fotografia la locul ei.

În acel moment, apăru Rikki, cu coşul Iul Zane.

— Vrea cineva pateuri? Întrebă ea nevinovată.

Se îndreptă spre Zane şi-l îndemnă să mănânce un pateu.

— Nu, mulţumesc, zise el repede. Prea repede. Sunt micul meu cadou. Pentru Emma şi musafirele ei.

Emma înţelese: Rikki credea că Zâno făcuse ceva cu pateurile, la fel ca ceva mai devreme, cu băuturile de la cafenea, când Cleo băuse suc de prune.

„Nu mai scapă el înc-o dată”, îşi promise ea.

— Dar şi tu eşti musafirul meu, îl rugă ea, zâmbind mieros. Hai, te rog, ia unul!

Zane avu o oarece reţinere, dar luă, în cele din urmă, un pateu. Însă Rikki nu I permise să ia oricare bucată.

„Ar putea şti care sunt bune”, îşi zis ea.

— Ce zici de ăsta? Îl întrebă şi-i arătă o bucată anume.

Emma rânji, în momentul în care faţa lui Zane se schimonosi. El se uită nervo; la Rikki, dar luă pateul, îl îndesă în gură şi înghiţi.

— Mmm delicios… Zise el, savurând uimirea de pe figurile fetelor. Poate-ar trebui să le mănânc singur pe toate.

Se uită la Rikki şi Emma, care clocoteau de nervi.

— Ce-i? Ce-am făcut? Întrebă el, prefăcându-se jignit. Doar nu v-aţi Imaginat c-aş fi atât de nebun, încât să bag prune sau chestii de-astea în pateuri!

Emma şi Rikki schimbară priviri furioase, Zaine rânji răutăcios – trucul îi reuşise.

— OK, zise Emma, care chiar se săturase. Hai, Zane, afară!

Îl împinse afară din camera ei. Rikki îi urmă pe cei doi, cu o privire de gheaţă.

— O să vă pară rău! Le promise Zane. Sunt sufletul petrecerii!

Aproape că se prăvăli pe scări, în momentul în care Emma îi mai dădu un brânci. Invitatele îi zăriră trecând pe lângă bucătărie.

— Hei, Emma! O strigă Alyssa. Arată-ne noul tău lănţişor!

Ceva mai devreme, prietena ei lemarcase bijuteria, iar acum voia s-o vadă de aproape. Toate vorbeau numai despre asta.

— Vin imediat! Răspunse Emma, dupd care o rugă pe Rikki să scape de Zane.

— Fă-mi plăcerea şi asigură-te că nu so mai întoarce! Adăugă ea.

Rikki dădu din cap şi se întoarse către Zane. Fără un cuvânt, îl îmbrânci afară din casă şi încuie uşa în urma lui. „Bine c-am scăpat de el!”

Capitolul 11

Emma se întoarse în bucătărie. Le zâmbi prietenelor, îşi scoase puloverul şi-l puse pe dulăpior. Se încălzise certându-se cu Zane. Alyssa şi alte câteva fete de-abia aşteptau să vadă noua bijuterie a Emmei. Aşa că ea îşi scoase lănţişorul de la gât şi il dădu Fionei.

În mâna fetei, medalionul argintiu strălucea puternic. Miriam, care era în preajmă, îl privea cu nesaţ.

— Este minunat! Exclamă Alyssa.

— Chiar aşa, minunat, adăugă şi Fiona, ridicând admirativ lănţişorul.

Emma zâmbi. „Dac-ar şti ele unde l-am găsit!” se gândi ea şi-şi imagină feţele lor uluite, în momentul în care ar fi văzut-o în postura de sirenă. „Ar fi complet şocatei”

Uneori, îşi dorea atât de mult să 1 explice tuturor ce lucruri minunate li s întâmplaseră ei, lui Cleo şi lui Rikki! Dar aşa ceva nu era posibil. Dacă adevărul ar li ieşit la iveală, n-ar mai fi avut nici o clipe de linişte – ştia asta.

— Haide, nu-ţi pui şi tu pijamaua? O întrebă Alyssa.

— Ba da, răspunse Emma. Mă duc să mai aduc nişte pernuţe.

Fugi pe scări, iar Fiona puse lănţişorul pe puloverul Emmei, uitat pe dulăpior. Câteva fete îl mai priviră admirativ, dar un strigăt le trezi la realitate:

— Bătaie cu peeerne!

Toate seânarmară cu perne şi prosoape, care începură să zboare prin sufragerie. Toate râdeau. Doar Miriam stătea liniştită, lângă lănţişorul care strălucea pe pulover.

Între timp, Rikki patrula în jurul casei. Voia să fie sigură că Zane n-avea să se întoarcă. „Nu pot să cred că cineva poate fi atât de nesimţit!” se gândi ea. „şi scârboasa de Miriam… N-am mai auzit pân-acum să-i fi trecut cuiva prin cap să spargă o petrecere în pijama.” Deodată, zări o umbră. Privi cu atenţie într-acolo. „După câte am pătimit ca s-o convingem pe Emma, n-o să-i permit lui Zane să strice totul. Chiar dacă aici e un univers paralel!”

Emma năvăli în camera ei şi-şi luă perna de pe pat. Când se întoarse ca să coboare, privirea îi fu atrasă de diplome, cupe şi medalii. Le atinse uşor, iar amintirile o năpădiră.

„Ce ciudat!” îşi zise ea. „Cu atât de puţin timp în urmă, înotul reprezenta totul pentru mnine. Iar acum mi-e tare dor… Şi totuşi, viaţa mea a devenit mult mai palpitantă.” Zâmbi, dusă pe gânduri, şi-şi plimbă degetele peste medalii. Era sirenă de câteva săptămâni şi deja viaţa ei se schimbase. Trecuse vremea când visa la victorii în concursurile de înot. Se uită la pozele cu campioni şi totul i se învălmăşi în minte.

„Acum înot mai repede, mai adânc şl mai mult decât oricare dintre ei”, îşi zisa ea. „Probabil că Rikki, Cleo şi cu mine suntem cele mai rapide înotătoare din lume, dar nimeni nu poate şti asta.”

Jos, în bucătărie, Miriam se tot învârtea în jurul lănţişorului. Cu coada ochiului, privea la bătaia cu perne din sufrageria, Chiar în momentul în care întinse mâna spre

lănţişor, Alyssa se îndreptă spro bucătărie, râzând şi gesticulând. Miriam îşi retrase imediat mâna, plecând din calea fetelor.

Cleo nu participa la bătaia cu perne, Nu-i plăcea jocul ăsta – toată agitaţie o enerva. Aşa că-şi luă o revistă şi sa trânti pe un fotoliu. Un prosop o nimeri, Oftă. „Sper să se-ntoarcă mai repede Emma. Aş prefera să mă uit la un film, decât să-mi cadă-n cap perne şl prosoape!”

Alyssa fugi la dozatorul de suc, ca să-şi umple din nou paharul. Din păcate, nu mai curgeau decât câteva picături, Aşa că deschise dozatorul. Cleo văzu negru înaintea ochilor! Lăsă revista şi fugi spre Alyssa.

— E vreo problemă? Întrebă ea.

— Păi, chestia asta s-a golit, îi explică fata.

Mă ocup eu de asta, răspunse Cleo, încercând să ia dozatorul la sub braţ, dar Alyssa încă se mai agăţa de el.

— E-n ordine, zise ea. Pot să fac şi eu asta.

— Nu, nu, nu! Insistă Cleo şi trase din nou de dozator. Doar eşti musafiră!

— Dar nu e nici o problemă! Insistă şi Alyssa.

Amândouă trăgeau de dozator ca de-o cârpă. „De ce nu mă lasă-n pace?” inârâi Cleo în gând. Dozatorul se plimba încolo şi-ncoace, iar restul de suc se lovea ameninţător de pereţii interiori ai vasului, deodată, Alyssa apucă din greşeală capacul dozatorului, iar lichidul zbură în toate direcţiile. Disperată, Cleo privi picăturile de pe mâna ei.

— Îmi pare rău… Se smiorcăi Alyssa, Cleo nici n-o mai auzea. Îngheţase de spaimă. Doar ochii i se roteau prin încăpere. Căuta cu disperare un prosop uscat, dar fetele alergau cu prosoapele prin casă. Şi nu avea niciunul prin preajmăl Cleo încercă să tragă un prosop din mâna unei fete, dar aceea crezu că vrea să se joace şi i-l smulse din mână. Alyssa ştersese cu prosopul din bucătărie pe jos. Aşa că şl acesta era ud şi complet nefolositor. Cleo privea totul ca printr-o lupă a timpului. Mai avea doar câteva secunde, înainte de a se transforma în sirenă, şi nu vedea nici o

soluţie ca să treacă de fete şi să se ascundă. „N-am cu ce să mă şterg şi nici nu pot să ies de-aici!” îşi zise ea, intrând în panică. „Unde umblă Rikki şi Emma? Sunt prinsă-n capcană!”

Alyssa se uita fix la Cleo. „Sunt doar câteva picături de suc!” se miră ea. „Cleo arată de parc-ar fi înnebunit… Ce-o fi cu ea?”

Alyssa deschise gura, încercând sa spună ceva, dar, chiar în acel moment, Cleo găsise o cale de scăpare, Se strecură printre fete, deschise o uşă şi sări înăuntru. Era în debara!

În spatele uşii închise, Cleo se înghesuia între aspirator şi perechile de încălţăminte. Inima îi bătea să-i sară din piept. Dar tot auzi strigătele vesele de-afară. Evident că fetele erau uimite că ea se ascunsese-n debara. Chiar atunci, Cleo simţi lângă ea ceva moale: era un sac de dormit! Răsuflă uşurată.

În sufragerie, bătaia cu perne încetase brusc. Toate se uitau mirate la uşa debaralei. Oare, ce făcea Cleo?

— De ce s-a băgat acolo? Întrebă una dintre fete.

— Cleo, te simţi bine? Întrebă Fiona, încercând să privească înăuntru.

— Pleacă de-aici! Urlă Cleo, observând că Fiona se apropia.

Toate fetele se adunaseră în jurul debaralei şi se amuzau.

— Hei, Cleo! Strigă Alyssa. Petrecerea e aici!

— Doar o secundă! Strigă Cleo dinăuntru. Vin imediat!

Fiona se întoarse către celelalte fete. Se priviră întrebător. Era ceva ciudat aici.

— Cleo? Zise Fiona, trăgând de uşă.

Ceva părea s-o ţină închisă din interior, Aşa că Fiona trase mai tare ş' reuşi s-o deschidă. Cleo stătea înăuntru, clătinându-se ameţită. Intrase în sacul de dormit. I se mai zărea doar faţa. Zâmbi chinuit, încercând să pară cât mai firească. Dar nu putea sta dreaptă, cu coada de peşte. Căzu cu faţa pe o pernă.

Fetele izbucniră în râs. Totul părea atât de amuzant! Cleo se uită spre ele şi rânji cu gura până la urechi, ca şi cum totul ar fi fost o farsă. Încerca să-şi dea seama cum reuşise să se bage în sacul de dormit.

— E momentul să ne facem comode şi să scoatem DVD-urile, nu-i aşa, fetelor? Zise ea, în cele din urmă.

Braţele îi erau lipite de corp şi nu putea decât să se întoarcă de pe-o parte pe alta. În schimb, coada de peşte era bine ascunsă.

— Da! Strigară toate şi-şi luară şi ele sacii de dormit şi pernele.

Deodată, Alyssei îi veni o idee, văzând-o pe Cleo cum stătea învelită în sacul de dormit, Prietena ei arăta ca o omidă în cocon.

— Propun un joc! Anunţă ea.

Capitolul 12

Ideea era foarte simplă: montagne-russeânsaciidedormit. Unadintrefete, mai voluntară, se băga în sacul de dormit, iar celelalte o luau, o aruncau, o răsuceau şi o învârteau, până când zbiera ca într-un montagne-russe. Părea o distracţie pe cinste, aşa că fetele aprobară zgomotos.

Cleo privea toată agitaţia de la distanţă. Era mulţumită de reacţia ei rapidă. „O să rămân aici până mă usuc”, se gândi ea, „în sacul de dormit e cald, aşa că n-o să dureze mult. Ce noroc că m-am gândit să intru-n debara şi c-am găsit sacul de dormit!” Zâmbi, iar bătăile inimii i se potoliră, încet-încet. „Am scăpat ca prin urechile acului!”

Din păcate, Miriam observă zâmbetul lui Cleo şi se gândi că era un moment oportun s-o necăjească.

— Păi, de fapt, a fost ideea lui Cleo, ziso ea ca din senin. Aşa că ea ar trebui să intre primă-n joc!

— Da, Cleo! Strigă o altă fată. E rândul tău!

Cleo înghiţi în sec şi închise ochii, speriată. „O singură atingere – şi-şi vor da seama că înăuntru nu sunt picioare”, se gândi ea. „Ol, Doamne, ce-o căuta Miriam aici? A propus asta doar ca să mă-nfurie!”

Se înveli mai bine în sacul de dormit, Dar celorlalte fete le plăcuse ideea, aşa că veniră spre ea.

— Cle-o! Cle-o! Strigau în cor. Cle-ol Cle-o!

— O să faceţi hernie! Striga Cleo disperată. Sunt mult mai grea decât par!

— Cle-o! Cle-o!

Toate se uitau la ea amuzate şi-i scandau numele – toate, în afară de una.

Nu degeaba atrăsese Miriam atenţia asupra lui Cleo: avea un plan, în timp ce toate fetele se strânseseră în jurul lui; Cleo, ea se duse la bucătărie, unde era lănţişorul Emmei, aşezat frumos pe pulover.

— Cle-o! Cle-o! Strigau fetele în sufragerie.

— Ei, haideţi, lăsaţi-mă! Nu vreau! Am rău de înălţime…

— Cle-o! Cle-o! Strigau toate, făcând cerc în jurul ei.

În bucătărie, Miriam privea admirativ medalionul. „E mult prea frumos pentru Emma Gilbert! Ar arăta mult mai bine cu noul meu top…”

— Cle-o! Cle-o!

Fetele aproape că se lipiseră de Cleo, gata s-o ridice.

„Unde-o fi Emma?” se întreba Cleo disperată. „Dar Rikki? Pentru Dumnezeu, unde sunt prietenele mele când am nevoie de ele?”

Miriam şterpeli lănţişorul.

— Cle-o! Cle-o!

„Am o singură şansă!” îşi zise Cleo şi, dintr-odată, văzu lucrurile mult mai limpede. „Trebuie să risc şi să-mi folosesc îndemânarea!” Cât de repede putu, îşi scoase o mână din sacul de dormit.

Cleo avea puteri magice asupra apei. Putea s-o îndrepte în orice direcţie dorea. Dar, din păcate, nu prea exersase. În disperare de cauză, îşi roti braţul spre bucătărie, unde erau sticlele. Fixă sticlele şi dozatoarele. Se concentră, încercând să uite de fetele din jurul ei, şi-şi concentră toată spaima şi forţa în vârfurile degetelor. Din bucătărie, se auzi un bolborosit ameninţător, şi recipientele explodară cu un

zgomot teribil. Fiecare sticlă se transformase într-un vulcan. Jeturi multicolore ţâşniră de peste tot, udând-o pe Miriam din cap până-n picioare.

Fetele începură să ţipe şi să alerge care-ncotro. Uitaseră cu desăvârşire de Cleo şi de jocul lor. Pe pereţi curgeau şiroaie de suc, iar bucătăria era toată o baltă.

— Aaahhh! Ţipă Miriam, ştergându-şi lichidul acrişor de pe faţă. Rimelul ei, mereu aplicat impecabil, îi cursese pe toată faţa, de arăta ca un urs panda. Se scutură ca un câine ud, iar Cleo se ascunse şi mai adânc în sacul de dormit. „Bine că nu ştie că eu am declanşat totul!" îi trecu ei prin minte.

În timp ce fetele încercau s-o şteargă pe Miriam, Cleo profită de ocazie: scoase şi cealaltă mână din sac şi se târî ca un şarpe din sufragerie, până în holul de la intrare. Auzea văicărelile fetelor şi invectivele lui Miriam.

Gâfâind, reuşi să se târască pe scări, până în baie, fără s-o descopere cineva. Aproape plângând, ieşi din sacul de dormit. „Gata! Acum sunt în siguranţă!" încercă ea să se liniştească. „Nici măcar Miriam n-o să pătrundă printr-o uşă încuiată!" Apoi se întinse după uscătorul de păr şi încercă să scape de coadă.

Chiar în acel moment, Emma intră în sufragerie cu două perne. Rămase însă pironită locului. Parcă era un grajd! Incc picura cu suc de pe pereţi, invitatele priveau şocate, neştiind ce sau cum s^ spună. Pe de altă parte, le era teamă se apropie de dozatoare, ca nu cumvi să explodeze din nou. Emma ştia că dodr Cleo putea fi implicată în asta. Afişă un zâmbet larg.

— Of, iar s-a-ntâmplat! Zise ea cu reproş. De fiecare dată când se încălzeşte, se întâmplă ceva cu presiunea – şi poc! Chestiile astea împroaşcă sucul pe pereţi!

— Din cauza tâmpeniilor tale, hainele mele sunt distruse! O atacă Miriam.

Emma zâmbi acid, gândindu-se cum avea să-i explice mamei ce se întâmplase. Dar atunci observă că prietena ei Cleo nu era de găsit. Se-ntoarse şi o căută din priviri. Ceva

nu era în ordine, Rikki tocmai se întorsese, în momentul în care Emma ţâşni speriată pe lângă ea. Abia acum află şi Rikki, din smiorcăielilo fetelor şi din blestemele lui Miriam, ce se întâmplase. „Hmm… Cred că aici n-a fost chiar o petrecere obişnuită”, îşi zise ea amuzată. „Dacă are cineva nevoie de mine, o să mă cheme. Eu o să stau de pază, ca nu cumva să mai apară Zane!”

În timp ce Emma alerga prin casă, Cleo îşi plimba uscătorul de păr pe deasupra cozii. „Sunt aproape la fel de rapidă ca Rikki”, îi trecu ei prin minte.

Rikki avea puterea magică de a fierbe apa. În caz de nevoie, putea să usuce cozile prietenelor ei printr-o simplă mişcare a mâinii.

Inima lui Cleo încă bătea nebuneşte, chiar dacă uşa era încuiată. Coada ei umplea toată baia, aşa că se simţea cât se poate de vulnerabilă. Cineva ciocăni la uşă. Cleo îngheţă de spaimă.

— Cleo, eu sunt! Se auzi vocea Emmei.

Cu precauţie, Cleo deschise uşa de la baie, iar Emma intră, cu un morman de prosoape. Se mai uită înc-o dată de-a lungul coridorului, ca să se asigure că n-o urmărea nimeni. Cleo părea destul de speriată. Pielea şi solzii îi străluceau, iar buclele îi cădeau răvăşite pe umeri. Emma îi zâmbi încurajator. „Cum de reuşeşte Cleo să intre în bucluc de fiecare dată?” se miră ea.

Cleo porni din nou uscătorul, în timp ce Emma încerca s-o usuce cu prosoapele. Nu vorbeau – dar nici n-ar fi avut vreme.

Capitolul 13

În sufragerie, Miriam încă mai încerca să-şi usuce hainele şi să îndepărteze petele roşii cu un prosop. Machiajul îi era şi el distrus, iar părul ei arăta ca o coadă de mătură. Era extrem de furioasă. Niciodată nu avusese parte de o seară atât de nesuferită. Mai întâi, băiatul cu care îşi dăduse întâlnire flirtase cu celelalte fete, după care fusese dat afară de la petrecere. Iar acum, arăta ca după război!

— Asta-i cea mai tâmpită petrecere la care am fost vreodată! Se plânse ea către celelalte invitate. Mulţumesc pentru aceste trei ore, cu care sper să nu mă mai întâlnesc niciodată!

Nimeni nu-i răspunse. Fetele se aşezaseră din nou pe perne sau fotolii. Nu ştiau cum să reacţioneze. Pentru prima dată în acea seară, Miriam se afla în centrul atenţiei. Fetele o priveau tăcute. Unele chicoteau, dar nimeni nu voia să-i întrerupă pledoaria. Furioasă, aruncă prosopul pe jos şi strânse lănţişorul în pumn.

O singură persoană văzuse scena. Spre ghinionul lui Miriam, acea persoană era tocmai Rikki.

Miriam se îndreptă spre uşa de la intrare, dar se opri brusc. Rikki îi tăia calea. Se postase în faţa ei, cu mâinile sprijinite de balustradă.

„Nu pot s-o sufăr pe fandosita asta!” îi veni în minte lui Rikki. Ochii ei albaştri străluceau ca două diamante. „Eşti nesimţită şi obraznică! Crezi că toată lumea trebuie să facă ce zici tu. Dar, de data asta, n-o să-ţi meargă!”

— Dă-mi-l! Rosti ea, pe un ton imperativ. Vocea îi era calmă, dar poruncitoare.

— La ce te referi, mă rog? Întrebă Miriam.

— Ştii exact la ce mă refer! I-o tăie Rikki, uitându-se fix în ochii ei.

— Dă-te la o parte! Se răsti Miriam, încercând s-o împingă pe Rikki.

Rikki o apucă de braţ. Miriam se zbătu şi, în timpul confruntării, pentru o clipă, dădu drumul lănţişorului, care ajunse pe jos. Rikki îl ridică şi-i ceru din ochi o explicaţie lui Miriam. Apoi se învârti în jurul ei, privind-o fix, ca să-i dea de înţeles că n-avea să scape aşa uşor, Miriam era un mic tiran, dar, spre deosebire de majoritatea celor de teapa ei, nu era o laşă, Odată scoasă din minţi, înţepa mai ceva ca un scorpion. Era obişnuită să primească tot ce-şi dorea – şi se apăra cu toate armele. Şi totuşi, de data asta, ştia că n-avea nici o şansă împotriva lui Rikki.

— Am lucruri mai bune de făcut, zise scurt Miriam. Ciao!

După care se întoarse către uşă, Rikki nu se clinti.

— Hoaţo! Strigă ea cu vocea ca de gheaţă.

Miriam se opri o clipă, apoi se întoarse către Rikki, cu braţele încrucişate pe piept. O măsură din cap până-n picioare. „Cine te crezi?” se gândi Miriam. „De parcă mi-ar fi frică de-o ţărăncuţă psihopată ca tine! Eşti un nimeni!” Un zâmbet sarcastic îi brăzdă chipul.

— Potoleşte-te, Rikki! E cuvântul tău împotriva cuvântului meu, aşa că n-o să te creadă nimeni!

Rikki înghiţi în sec. Era curajoasă şi nu se ferea de confruntări, dar nu ştia cum să reacţioneze la un asemenea atac. La urma urmelor, ea era nouă în oraş. Multă lume nici n-o cunoştea.

— Hei… Continuă Miriam, căreia îi pica tare bine tăcerea lui Rikki. Poate că lumea o să creadă că tocmai tu l-ai furat!

Aşteptă efectul cuvintelor ei, sperând la o reacţie. Dar Rikki tăcea. „N-o să-ţi dau satisfacţie”, îşi zise ea, muşcându-şi buzele.

— Pe mai târziu, atunci! Mârâi Miriam.

Zâmbi şi deschise uşa, de parcă era la ea acasă. Rikki o urmări cu privirea, dar Miriam trânti uşa în urma ei. „Are dreptate”, îi trecu prin minte şi-şi lăsă bărbia-n piept. Strânse lănţişorul în pumn. „Fetele de-aici nu mă cunosc… De ce m-ar crede?” Chipul i se înnegură.

În baie, Cleo şi Emma se străduiau să usuce coada de peşte. În sfârşit, aceasta începuse să devină transparentă şi, o clipă mai târziu, Cleo îşi recăpătă picioarele. Părul îi era legat în coadă. Pe jos, în baie, erau o mulţime de prosoape şi sacul de dormit, Emma îi întinse mâna lui Cleo şi o ridică, „A fost cât pe ce”, se gândi ea, Cleo se aşeză pe marginea căzii, iar Emma veni lângă ea, Erau bucuroase că se aveau una pe cealaltă. Ştiau că era marele lor noroc.

Cleo îi povesti Emmei cele întâmplate. Chiar şi după dezastrul din bucătărie, Emma izbucni în râs, când şi-o imagină pe Cleo în sacul de dormit, închisă în debara. „Cel

puţin, Cleo a reuşit să-şi folosească puterile cu destulă precizie.”

Pe de altă parte, Cleo se simţea tare vinovată de ceea ce se întâmplase. „Nu sunt în stare să fac nimic cum trebuie! Eu sunt cea care-a aterizat în piscina lui Miriam, eu m-am prins în plasa de pescari… Iar de data asta am stricat petrecerea Emmei!”

Emma îşi privea prietena plină de înţelegere. O cunoştea atât de bine, încât parcă i-ar fi auzit gândurile.

— Nu e vina ta că te-ai udat, îi zise ea cu blândeţe.

— Nu, răspunse Cleo. Dar e vina mea că te-am convins să dai petrecerea asta.

— Din fericire, Cleo, interveni Emma, cu un zâmbet larg. Altfel, aşfistatsingură toată seara, în faţa televizorului.

— Măcar n-ai fi avut suc pe toţi pereţii! Râse Cleo.

Emma izbucni şi ea în râs, gândindu-se la tot ce se-ntâmplase în acea zi. Înţelesese, în cele din urmă, că nu puteau duce o viaţă fără riscuri, „Avem un secret teribil”, îi trecu prin minte, „dar nu ne putem ascunde de propria viaţă”. Se uită la Cleo, care se ghemuise într-un colţ, necăjită. „Cleo s-a descurcat de minune”, se gândi ea. „Cred că e cea mai puternică dintre noi.

— Cleo, ai făcut bine că ţi-ai luat slujba în parcul de distracţii, o încurajă ea. Nu ne putem ascunde pentru totdeauna.

— Ce-ai spus? Întrebă Cleo. Nu-i venea să creadă.

— Am auzit bine?

Emma dădu din cap, iarfaţa lui Cleo se lumină instantaneu. Se îndreptă un pic de spate.

— Trebuie să mă mai obişnuiesc cu locul de muncă, se entuziasmă ea, bătând-o pe Emma pe umăr.

Amândouă fetele izbucniră în râs. Cleo era uimită. „Mi-era atât de teamă de reacţia Emmei şi-a lui Rikki vizavi de noul meu job!” se gândi ea. „Dar amândouă sunt minunate. Am cele mai bune prietene din lume!”

Deodată, din sufragerie se auzi muzică. Fetele hotărâseră să continue petrecerea. Emma se ridică în picioare şi-i făcu semn lui Cleo. „Abia acum începe distracţia!” îşi zise ea.

Capitolul 14

După plecarea lui Miriam, Rikki se simţea mizerabil. Nu ştia unde dispăruseră Emma şi Cleo. În afară de asta, simţea că n-avea nimic în comun cu petrecerea lor. Găsi un sac de dormit gol şi se băgă în el, ascunsă într-un colţ – ţinea strâns în mână lănţişorul Emmei. „Aş vrea să ştiu cui i-a aparţinut de fapt. Indiferent cine a fost acea persoană, nu m-ar mira să aflu că l-a aruncat dinadins în mare. Nu cred c-aduce prea mare bucurie!”

Când Emma şi Cleo se întoarseră în sufragerie, fetele le întâmpinară cu entuziasm. Toate râdeau de Miriam şi de reacţia ei exagerată. Unele fete mai comentau încă explozia misterioasă a băuturilor. Altele afirmau chiar c-ar fi fost o casă bântuită. Cleo se distra copios la ideea unei sirene-fantomă, într-un sac de dormit.

Invitatele făcuseră deja curat, aşa că bucătăria nu mai arăta chiar ca după explozia unei bombe. Emma tot ar mai fi avut de dat unele explicaţii mamei, dar ştia că aceasta ar fi înţeles şi nu s-ar fi supărat prea tare. Le mulţumi tuturor, după ce fetele se cuibăriseră în sacii de dormit. Apoi deschiseră din nou revistele, schimbând impresii despre tot felul de lucruri, Caitlin se tot uita la nişte postere, încercând să-şi dea seama care era cel mai drăguţ băiat.

— Ăsta de-aici! Hotărî Alyssa, arătând spre o frumuseţe de model.

— În nici un caz, o contrazise Fiona. Urăsc tatuajele!

Fetele chicoteau şi discutau vrute şi nevrute. Emma tocmai voia să li se alăture, când o zări pe Rikki, în celălalt capăt al camerei. Stătea retrasă şi părea tare îngândurată.

Emmaâi făcu semn lui Cleoân direcţia prietenei lor. Amândouă se îndreptară spre ea, ca să afle ce-o apăsa atât de tare.

„Niciodată n-am văzut-o pe Rikki aşa”, se gândi Emma. „Sper că totul e în ordine. Poate că doar nu-i plac petrecerile în pijama.”

În adâncul sufletului, Rikki ştia că prietenele ei aveau s-o creadă. Însă, chiar şi-aşa, era neliniştită, pentru că trebuia să le povestească incidentul. Ascultă în tăcere isprava lui Cleo din debara. Cleo spera s-o mai înveselească. Dar nici măcar gândul la Cleo înfăşurată ca o clătită în sacul de dormit nu putu să-i smulgă lui Rikki vreun zâmbet. În cele din urmă, le povesti fetelor ce făcuse Miriam. Le spuse totul, cum Miriam luase lănţişorul şi cum o amenințase după aceea. Emma şi Cleo se inflamau tot mai tare, pe măsură ce Rikki dădea totul în vileag, Înfuriindu-se de-a dreptul când auziră ce-i spusese Miriam înainte de plecare. Rikki era bucuroasă că se eliberase de povară, iar prietenele îi erau alături.

— Miriam chiar are tupeu! Nu credeam că e-n stare să fure, zise Emma mâhnită.

— Oare n-ar trebui să le povestim şi celorlalte fete? Întrebă Cleo.

— În nici un caz! Ripostă Rikki. Miriam avea dreptate: e cuvântul meu împotriva cuvântului ei.

„Aşae”, segândiEmmacuamărăciune. „Miriam are o mulţime de prieteni de cea mai joasă speţă, care pot să-mprăştie tot felul de zvonuri murdare despre Rikki. Mi-aş dori atât de mult s-o putem demasca pe Miriam!”

Cleo oftă şi se uită în jur. Fetele păreau să se distreze de minune, pălăvrăgind şl şuşotind tot felul de secrete.

„Vreau să mă distrez şi eu!” îşi zise ea.

— Haideţi să continuăm petrecerea, le zise prietenelor ei, Emma dădu din cap, bucuroasă că putea să şi-o alunge pe Miriam din minte, dar, când să se ridice toate trei, Rikki rămase pe loc.

— Nu cred că e de mine.

Ştia că prietenele ei aveau s-o înţeleagă. Privirea îi căzu pe sacul de dormit care i se înfăşură în jurul picioarelor. „Somn

uşor!” scria pe el, în culorile curcubeului. „Există locuri pe lumea asta unde nu mă voi putea adapta niciodată”, constată ea. „Iar ăsta-i un lucru care mă bucură, de fapt!”

Emma şi Cleo îi zâmbiră, înţelegând-o. Şi ele se întrebaseră cum avea să se comporte Rikki la o petrecere în pijama.

„Mi-aş dori să rămână, dar nu vreau s-o oblig”, îşi zise Emma. „De parc-aş putea!”

Tocmai când Rikki voia să-şi ia rămasbun, Caitlin o întrebă pe Emma:

— Auzi, ce zici? Care dintre băieţii de la înot are cele mai musculoase picioare?

Toate se uitau la ea, aşteptând un răspuns, iar Emma se gândi câteva clipe, îi trecu în revistă pe toţi foştii ei colegi de echipă.

— Hmm… Sam, zise ea, în cele din urmă.

— Da' de unde! Ripostă Rikki, de parcă nici ei nu-i venea a crede că se băga în discuţie. Joshua – e cel mai tare!

Cleo zâmbi, schimbând priviri pline de subînţeles cu Emma. Poate că exista un subiect care o interesa totuşi pe Rikki.

— Haideţi să facem portretul robot al celui mai tare tip din echipă! Propuse Ashleigh.

Rikki se uită surprinsă la fete. „E pentru prima oară în seara asta când o fată vorbeşte normal”, se gândi ea. „Iar ideea nu-i rea deloc!”

— Dar ce-ai crezut, Rikki, că noi discutăm numai despre tehnici de antrenament?

Lui Rikki îi râdeau ochii-n cap.

, Poate că sunt mai normale decâl mi-am imaginat eu.”

Se ridică şi se înfăşură în sacul de dormit. Apoi, ţopăi ca un iepure spro celelalte fete. Cleo şi Emma izbucniră în râs. Deodată, Emma redeveni serioasă. Îl întinse lănţişorul lui Cleo.

— La tine o să fie în siguranţă, zise ea.

— La mine? Repetă Cleo uluită. Dar tu l-ai găsit!

— Şi am făcut în aşa fel, încât era să fie furat! Adăugă Emma. În afară de asta, ştiu că-ţi place enorm. Hai, ia-l!

Emma îi puse lănţişorul în mână.

— Eşti sigură? O întrebă Cleo.

Emma zâmbi şi se uită în jur. Nimeni nu le auzea. Se apropie şi mai mult de Cleo.

— Cineva care e-n stare să ascundă o coadă de sirenă în toiul unei petreceri… E capabilă să aibă grijă de un lănţişor. Oricât de preţios ar fi, Cleo zâmbi vinovat, dar acceptă darul.

— Ei, haide… O îndemnă Emma şi o trase de mână.

Imediat, intrară în cercul fetelor care tocmai abandonaseră ideea cu înotătorii cool şi discutau despre celebrităţi.

Emma se-aşeză în genunchi, lângă Rikki.

— Ce ziceţi de tipu' ăsta? Întrebă Fiona, arătându-le o poză din revistă.

— Are ochi frumoşi, confirmă Alyssa.

Emma şi Cleo se făcură comode. În noaptea asta, puteau să uite că erau sirene. Acum erau doar nişte fete ca toate celelalte.

Capitolul 15

În parcul de distracţii începea o nouă zi. Delfinii se jucau zglobii în bazin. Câţiva vizitatori matinali îi priveau curioşi. Se bucurau de o privelişte adorabilă, chiar în zorii zilei.

Cleo ieşi din zona destinată îngrijitorilor şi se apropie de bazin, cu două găleţi pline de peşti şi calamari. De data asta, era înarmată cu două prosoape, pe sub şorţul de plastic.

Doamna Geddes trecu pe lângă ea şi o salută, zâmbind.

— Ţine-o tot aşa, Cleo! Bravo! O lăudă şefa şi o bătu pe umăr, Cu timpul, o să te integrezi perfect.

— Mulţumesc, doamnă Geddes, răspunse Cleo mândră, „Doamna Geddes e foarte severă”, se gândi ea. „îmi place de ea, dar mi se pare puţin ciudată.”

Şefa lui Cleo trecu mai departe, iar fata îşi îndreptă toată atenţia către delfini. Ştia că erau flămânzi, aşa că nu era cazul să-i mai lase s-aştepte. Deodată, se opri miratã, iar sângele începu să-i clocotească în vine.

Ceva mai încolo, pe un pod de lemn, dincolo de bazinul delfinilor, stătea o femeie. Aceasta se întoarse imediat cu spatele, dar Cleo nu avea nici o îndoială: părul lung şi blond putea fi doar al femeii misterioase, pe care o întâlnise cu o zi în urmă.

Cleo lăsă din mână găleata cu peşti. „Uitasem de ea”, se gândi fata. „Am fost atât de ocupată cu petrecerea Emmei şi cu incidentul… Chestia cu femeia mi-a ieşit total din minte!”

Nu stătu prea mult pe gânduri şi fugi după ea. Nici nu mai băgă în seamă delfinii care fluierau şi făceau tumbe în urma ei. Fata îşi concentră toată atenţia asupra femeii, care stătea nemişcată pe pod.

Când ajunse lângă ea, aceasta se întoarse spre Cleo, zâmbind. Părea să fi simţit apropierea fetei. Dar expresia prietenoasă de pe faţa ei se schimbă brusc, în momentul în care zări lănţişorul de la gâtul lui Cleo.

— L-ai găsitân Lacul Lunii, nu-i aşa? Întrebă femeia, fără ocolişuri. Pe Insula Mako.

Vocea îi vibra de emoţie. Cleo nu ştia cum să reacţioneze. Nu mai întâlnise niciodată un asemenea om. Nici măcar un „Bună dimineaţa”, un „Ce mai faci…?”. Femeia asta misterioasă i se adresa lui Cleo de parc-ar fi cunoscut-o de-o viaţă.

— Gracie l-a pierdut acolo, continuă ea calmă. În urmă cu cincizeci de ani…

Întinse mâna şi atinse medalionul. Cleo era uluită. „Ştie de lac!” îşi zise ea, iar gândurile i se învălmăşeau în minte. „Ştie de lănţişor! Oare asta înseamnă că e la fel ca noi? O fi şi ea…”

— Asta… Bălmăji Cleo, căutându-şi vorbele. Asta înseamnă că… Adică sunteţi…

Femeia părea să viseze… Sau poate că se adâncea în amintiri. Ochii i se umpluseră de lacrimi, când atinsese medalionul. Dar apoi îşi revenise brusc. Părea amuzată.

— Da, am 65 de ani, zise ea repede. Dar nu par mai bătrână de 68, nu?

Femeia râse, în timp ce Cleo clătina din cap.

— Nu la asta mă refer… Explică fata ruşinată.

— Ştiu la ce te referi, îi răspunse femeia, mângâind-o blând pe mână. Chiar dacă tu nu ştii. Cum ziceai că te cheamă?

— Cleo, zise fata.

Femeia se uită în ochii ei. Cleo îi susţinu privirea. Se trezi fascinată de ochii albaştri ai femeii.

— Eşti o fată curajoasă, Cleo, remarcă ea, de parc-ar fi putut citi ce se ascundea în sufletul fetei. Trebuie să vă bucuraţi!

Cleo dădu din cap, iar femeia o apucă mai strâns de braţ. Sublinie fiecare cuvânt cu o strângere uşoară.

— Tu şi prietenele tale… Zise ea, apoi închise ochii şi atinse din nou medalionul. Poate că, până la urmă, o să fie bine.

Cleo îşi întoarse privirea spre bazinul delfinilor, întrebându-se ce puteau să însemne vorbele astea. Era atât de adâncită în gânduri, că nici măcar nu observă când femeia plecă de pe pod. Cleo era atât de surprinsă, încât nu putea nici să se mişte, darămite să mai scoată vreun cuvânt. Brusc, îşi dădu seama că femeia dispăruse.

— Staţi! Strigă Cleo. Nu plecaţi!

Femeia era deja pe aleea de ieşire din parc. Pentru o clipă, se întoarse zâmbind spre Cleo.

— Ce-aţi vrut să spuneţi? O imploră Cleo, dar fără succes. Milioane de întrebări nerostite rămaseră fără răspuns., Femeia misterioasă dispăruse fără urmă.

Gânditoare, Cleo se întoarse la găleţile cu peşti. Indiferent cine era femeia asta, ea ştia multe despre ce li se întâmpla

celor trei fete. Delfinii începură din nou să fluiere, în momentul în care o văzură apropiindu-se.

„Dacă o s-o mai întâlnesc vreodată, am s-o ţin strâns de mână şi am să le sun pe Emma şi pe Rikki, să vină repede. Femeia asta are nişte răspunsuri de care noi avem mare nevoie!”

Luă peştii unul după altul din găleată şi-i aruncă direct în gurile deschise ale delfinilor. Avea un sentiment straniu, dar pregnant: o aşteptau atât de multe aventuri, alături de prietenele ei!

SFÂRŞIT